

No 110.] വില 5 ണ.]

ഗ്രഹ്തരത്നം

(പ്രഹസനം)

T62
L42

ാദർ ലാസർ സി. ഡി.

കുസുമങ്ങൾ No 110.

Cum Permissu Superiorum.

12381

അവതാരിക

കാർഡിനൽ വൈസ്മേനാൽ വിരചിതമായ "ഹിഡൻജെം" എന്ന പദ്യനാടകത്തിന്റെ സ്വതന്ത്ര വിവർത്തനമാണ് ഈ ചെറുകൃതി. സാഹിത്യം, സംഗീതം, നാടകം, സിനിമ, കഥാപ്രസംഗം— ഇവയുടെ ശക്തി— നന്മക്കും, തിന്മക്കും ഉള്ള കഴിവുകൾ— അനല്പമാണ് സംശയമില്ല. എന്നാൽ പ്രായേണ ഈ ഇനങ്ങളിൽ വെളിക്കു വരുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലപ്പോഴും അധാർമ്മികങ്ങളും അശ്ലീലങ്ങളുമാണെന്ന് വ്യസനപൂർവ്വം സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. അങ്ങനെയുള്ളവയെ നല്ലവകൾ കൊണ്ട് എതിരിടേണ്ടതു് സാന്മാർഗ്ഗികബോധമുള്ള ഏവരുടേയും കർത്തവ്യമത്രേ. സാഹിത്യപ്രണയികൾ ഈ വിഷയത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധവയ്ക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഈ ചിന്തയാണ് ഇങ്ങനെ ഒരുദ്യമത്തിന് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ ചെറുകുസുമം ദൈവമഹത്വത്തിനും പലരുടേയും മതാത്മകവും, സാന്മാർഗ്ഗികവുമായ അഭ്യുദയത്തിനും സഹായകമാകുവാൻ സർവ്വശക്തൻ കടാക്ഷിക്കട്ടെ

ഫാ. ലാസർ സി. ഡി.

കഥാസാരം

റോമൻ പ്രഭുസത്തമരിൽ അദ്വിതീയനായിരുന്ന യൂഫേമിയൻ– അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏക സന്താനവല്ലിയായ അലേക്സ് അവന്റെ പൂണ്ണയൗവനത്തിൽ ദൈവപ്രേരണയ്ക്കധീനനായി മാതാപിതാക്കന്മാരേയും, എല്ലാവിധ ലൌകിക ഐശ്വര്യങ്ങളേയും സുഖസന്തോഷാദികളേയും പരിത്യജിച്ച് വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങിത്തിരിച്ചു. വിവരമറിഞ്ഞു വിഭ്രാന്തചിത്തനായ യൂഫേമിയൻ ദൂതന്മാരെ വിട്ട് നാട്ടുനീളെ അന്വേഷണം നടത്തിയെങ്കിലും എല്ലാ യത്നങ്ങളും വിഫലമാകയാണുണ്ടായത്. അലേക്സാവട്ടെ ഒരു തീർത്ഥകനായി കുറെനാൾ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞശേഷം എദേസ്സായിൽ എത്തി. അന്ന് സുകൃതത്തിന്റേയും, വിജ്ഞാനത്തിന്റേയും ആസ്ഥാനമായിരുന്നു എദേസ്സാ.

വർഷം ഉദ്ദേശം അഞ്ചു കഴിഞ്ഞു. അക്കാലമത്രയും അലേക്സ് ഉഗ്രതപശ്ചര്യയത്രെ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. അപ്പോൾ ഇതാ വേറൊരു ദിവ്യസന്ദേശം! വീട്ടിൽതന്നെ അജ്ഞാതജീവിതം തുടരണം!..... പ്രസ്തുത ആജ്ഞാനുസരണം സ്വദേശത്തേക്കുള്ള പ്രത്യാഗമനംകൊണ്ടാണ് ഈ പ്രഹസനം ആരംഭിക്കുന്നത്. വീട്ടിൽ മടങ്ങി വരുന്നു. എന്നാൽ തപസ്സാൽ ക്ഷീണിച്ചും, കീറപ്പഴ

ദ്രവ്യം ചുറ്റിയും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട അലേക്സിനെ സ്വപിതാവായ യൂഫേമിയൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും ആ യുവതീർത്ഥകനോട് എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു പ്രതിപത്തി അദ്ദേഹത്തിൽ അങ്കുരിച്ചു. ഇതു് യൂഫേമിയന്റെ വീട്ടു വിചാരിപ്പുകാരനായ പ്രോക്കളിന് ഒട്ടും രസിച്ചില്ല

പ്രോക്കളിന്റെ അനന്തരപരിശ്രമം അലേക്സിനെ അവിടെനിന്ന് തുരത്തുന്നതിനായിരുന്നു. വീട്ടുജോലിക്കാരായ അടിമകളേയും അയാൾ അതിനായി പ്രേരിപ്പിച്ചു. കുബേരിയും യാചകനുമായ ഗാണ്ടിയോയും അതിനു സന്നദ്ധനായി അഭിഭാഷണത്തിൽനിന്ന് താൻനിമിത്തം സ്വപിതാവനുഭവിക്കുന്ന വ്യഥയെപ്പറ്റി മനസ്സിലായപ്പോൾ ആ യുവഹൃദയം തകർന്നുപോയി എങ്കിലും തന്റെ രഹസ്യം അഭംഗം കാക്കുന്നതിന് ആ യുവരത്നത്തിനു കഴിഞ്ഞു. യൂഫേമിയന്റെ കോവണിച്ചുവടാണ് അലേക്സിനു് വസതിയായി ലഭിച്ചതു്. അവിടെ താമസിച്ചു വരികയിൽ യൂഫേമിയനു് വിഷംകൊടുത്തു കൊല്ലുവാനുള്ള ബീബ്ലൂസിന്റെ പരിശ്രമത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാൻ അലേക്സിനു സാധിച്ചു.

അഞ്ചു നീണ്ട വർഷങ്ങൾ പിന്നെയും കടന്നുപോയി. ഇക്കാലമത്രയും അലേക്സിനു് ധാരാളം ശകാരങ്ങളും മർദ്ദനങ്ങളും സ്വന്ത അടിമകളിൽനിന്നു് ലഭിച്ചു. ഈ ഗുപ്തരഹസ്യത്തെ ചാണാഘോഷണം ചെയ്യുന്നതിന്റെ കാരണം അത്യധികം

വർദ്ധമാനമാക്കുവാൻ പ്രസ്തുത അടിമകളെയെല്ലാ
മൊരുമിച്ചു ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതു്. വർഷങ്ങൾ ഓരോ
ന്നോരോന്നു കടന്നുപോകുന്തോറും അലക്സ്
ാണ്ടിവരുമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ നിഷ്ഫലംനശിച്ചു.

യൂഫേമിയന്റെ വിപുലമായആസ്തികൾക്കെ
ല്ലാം അവകാശിയായി ഒരാളെ നിയമിക്കേണ്ടതു്
ആവശ്യമായിതീർന്നു. അതിലേക്കായി കരീനസ്
എന്ന ഒരു കുട്ടിയെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. അവന്റെ
രംഗപ്രവേശനത്തോടുകൂടിയതെ രണ്ടാം അങ്കം
ആരംഭിക്കുന്നതു്. ഈ നിയമനം വഴിയായി കരീ
നസിനു ഒരു കോടീശ്വരനാകുവാൻ പ്രയാസമ
ുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ആ ചെറുബാലന്റെ
ചിന്ത ആദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിലത്രെ വ്യാപരിച്ചി
രുന്നതു്. അലക്സിനെ കാണുന്നതിനു് ചെന്ന
അവസരത്തിൽ ആ സാധുവിനെ അടിമകൾ നി
ഷ്ഠുരണം മർദ്ദിക്കുന്നതു് നേരിട്ടുകാണുവാൻ കരീ
നസിനു കഴിഞ്ഞു. അലക്സ് പ്രദർശിപ്പിച്ച അ
ന്യാദൃശമായ ക്ഷമയും, വിനയവും ആ നിർമ്മല
ഹൃദയത്തെ ഹഠാദാകർഷിച്ചു.

കരീനസിനെ യൂഫേമിയന്റെ അനന്തരഗാ
മിയായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്വാനിരിക്കുന്നതു് ചാ
ക്രവർത്തി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടായിരുന്നു. ഈ അവ
സരത്തിൽ യൂഫേമിയന്റെ പൊൻതളികകളും
മറ്റും പുറത്തുവരുമെന്നും അവയെ അടിച്ചെടുക്ക
ുവാൻ അതു് ഒരു തക്ക അവസരമായിരിക്കുമെ
ന്നും ബീബാളസും ഗാണ്ണിയോയും ആലോചിച്ചു

തീർച്ചയാക്കി. വേറെ രണ്ടു തസ്കരന്മാരുടെ സ
ഹായത്തോടുകൂടി അവർ മോഷണം നടത്തി. എ
ന്നാൽ അലേക്സിന്റെ മുറിയിൽനിന്നുണ്ടായ
പ്രഭാപൂരം കണ്ടു പരിഭ്രമിച്ച് പൊൻതാലങ്ങ
കെട്ടിയിരുന്ന ചാക്കുകളെല്ലാം അവിടെ ഇട്ടെറി
ഞ്ഞു് അവർ ഓടിപ്പോയി. അലേക്സ് അവ നഷ്ട
മാകാതിരിക്കുന്നതിന് സ്വന്തമുറിയിൽ അവയെ വ
ച്ചുസൂക്ഷിച്ചു. തൊണ്ടി കോവണിമുറിയിൽനിന്ന്
കണ്ടെടുത്തതിനാൽ എല്ലാവരും ആ സാധു ഭിക്ഷ
വിനെ പഴിക്കുകയായി. സംഗതി വിശദമായി പറ
ഞ്ഞു്, തെറ്റിധാരണകൾ മാറുവാൻ യൂഫേമിയൻ
പലപ്രാവശ്യം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അലേക്സ് അതിനു
വഴിപ്പെടായ്കയാൽ അയാളുടെ സംശയം വർദ്ധി
ക്കുവാനിടയായി. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹവും അലേ
ക്സിനെ അതികഠിനമായി ശകാരിച്ചശേഷം വീ
ട്ടുവിട്ടിറങ്ങുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. പ്രസ്തുത വാക്കു
കൾ അലേക്സിന്റെ ശങ്കിനെ കുത്തിപ്പിളർക്കുന്ന
വജ്രപാതമായി പരിണമിച്ചു. ആ സാധു ഉടനെ
ടി മൂർച്ഛിച്ചു വീണ് അന്ത്യശ്വാസം വിട്ടു.

ഏറെതാമസിയാതെ രണ്ടു പോലീസുകാർ
തസ്കരന്മാരിൽ രണ്ടുപേരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു.
അലേക്സിന്റെ നിഷ്കളങ്കത അങ്ങനെ വെ
ളിപ്പെട്ടു. എന്നാൽ യൂഫേമിയൻ സംഭവവികാ
സം കണ്ടു അന്ധാളിച്ചു പോയി. തന്റെ അതി
ഥി നിരപരാധി എന്നല്ല ഒരു മഹാ വിശുദ്ധനും

ആയിരുന്നു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയവ്യഥ വാചാമഗോചരമായിതീർന്നു. പോരെങ്കിൽ മൂതിയടഞ്ഞുകിടന്ന അലേക്സിന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കടലാസ്സിൽ നിന്നും ഗോവണിച്ചുവട്ടിലെ തീർത്ഥകൻ തന്റെ അരുമസന്താനമായിരുന്നു എന്ന് വിശദമായി. യൂഫേമിയൻ ഉൽഖാധിക്യത്താൽ മരിച്ചുപോകുമെന്ന നിലയിലായി. എന്നാൽ കരീന്തസിന്റെ സാന്ത്വനവാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തെ പ്രശാന്തനാക്കി തീർത്തു.

കണ്ടാലും "വിത്തു ചീഞ്ഞഴിഞ്ഞശേഷം ധാരാളം ഫലം ചെയ്യുന്നു" എന്ന ദിവ്യോക്തം എത്ര വിസ്മയകരമായ വിധത്തിൽ ഇവിടെ അനുഭവമാകുന്നു എന്ന്.

കഥാപാത്രങ്ങൾ

1 അലേക്സ്– (ഇത്തോറാസ്) പ്രധാനകഥാപാത്രം.

2 യൂഫേമിയൻ– അലേക്സിന്റെ പിതാവ്.

3 കരീന്തസ്– യൂഫേമിയൻ ദത്തുപുത്രനായി സ്വീകരിക്കാനിരുന്ന കുട്ടി.

4 പ്രോക്കൂം– യൂഫേമിയന്റെ വീട്ടുവിചാരിപ്പുകാരൻ.

5 യൂസേബിയൂസ്
6 ബീബുളസ്
7 ഡേവി
8 വേർണാ
9 ഉർളസ്
10 എസ്സാ
} യൂഫേമിയന്റെ അടിമകൾ

11 ഗാണ്ണിയോ– ഒരു ഭിക്ഷു.

12 രണ്ടു തസ്കരന്മാർ

13 രണ്ടു പോലീസുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ

14 ചക്രവർത്തിതിരുമനസ്സിലെ അരമന വിചാരിപ്പുകാരൻ

ഗ്രഹപ്രവേശം

അങ്കം 1

രംഗം 1

(സാഹിത്യസാമ്രാട്ടും സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രകോവിദനുമായ കാൽഡിനൽ വൈസ്മേൻ രചിച്ചിട്ടുള്ള 'ഹിഡൻ ജ്യൂ' എന്ന പദ്യനാടകത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രവിവർത്തനമാണ് 'ഗ്രഹപ്രവേശം' എന്ന ഈ ഗദ്യനാടകം. വി. അലേക്സിസിന്റെ ആശ്ചര്യകരമായ ജീവിതത്തിലെ അവസാനരംഗം! അദ്ദേഹം ദൈവനിർദ്ദേശാനുസരണം അഞ്ചു വർഷം ദേശാടനം നടത്തി സ്വഗൃഹത്തിൽ മടങ്ങിയെത്തുന്നു. ഇവിടെയാണ് കഥ ആരംഭിക്കുന്നത്.)

(അവൻറയിൻ പർവ്വതത്തിനു സമീപമുള്ള തുറന്ന പ്രദേശം. അലെക്സിന്റെ പിതാവായ യൂഫേമിയന്റെ ഭവനം. ഒരു വൃക്ഷത്തിനടുത്തു ഒരു ബഞ്ച്. അലേക്സിസ് ക്ഷീണിച്ചു, കീറവസ്ത്രം ധരിച്ചു പ്രവേശിക്കുന്നു. അല്പം ഇരുന്നശേഷം എഴുന്നേറ്റു ഇങ്ങനെ തുടരുന്നു.)

അലേക്സ്– ഈ ക്ഷണംവരെ ദൈവഹിതം– അതെ, അതു ഞാൻ അനുപദം നിറവേറ്റി.

ആ ദിവ്യവാണി! അതെന്തായിരുന്നു "നീ എവിടെവെച്ചു ലോകവെളിച്ചം ദർശിച്ചുവോ അവിടെവച്ചതന്നെ അതിനു നീ കണ്ണടയ്ക്കും. നിന്റെ ജീവിതം ആരംഭിച്ചിടത്തു അതു അവസാനിക്കയും ചെയ്യും"–എന്റെ തീർത്ഥയാത്രയുടെ അവസാനം!

അതു അതു വിദൂരമല്ല. ഈ ചിന്തയാണല്ലോ എന്നെ എന്റെ ബാല്യരംഗമായ ഈ മനോഹര സ്ഥലത്തേക്കു ആനയിച്ചതു്! സപ്പസമാനം വള ഞ്ഞു പുളഞ്ഞൊഴുകുന്ന ടൈബർ! അതിനെ ച വിട്ടി മെതിക്കുന്ന എന്നു തോന്നുമാറു നീണ്ടുനിവ ന്നു നില്ക്കുന്ന അവന്റയിൻ പർവ്വതം!– ഇറാലി യോ, റോമയോ, അവന്റയിനോ എന്റെ ജീവി തത്തിന്റെ അവസാന രംഗമാണെങ്കിൽ– ഇതാ! ഞാനവിടെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഒരടിവെച്ചാൽ മതി ഞാൻ എന്റെ വീട്ടിലായി.

അഞ്ചുവർഷമായി ഞാൻ ഇവിടം വിട്ടിട്ടു്. എത്ര വലിയ ദുഃഖങ്ങൾ!– ഒരു പക്ഷേ അവയിൽ ക്രൂരതമം– ഈ ചുമരുകൾക്കുള്ളിൽ എന്നെപ്പോലെ സഹിച്ചിരിക്കണം– പ്രിയമാതാവെ! അങ്ങു ജീവി ക്കുന്നുവോ ഇപ്പോഴും. നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ പുത്രനെ ഓർത്തു ദുഃഖാധിക്യത്താൽ അങ്ങു തളർന്നിരിക്കയാ ണോ? അല്ല, സഹനത്താൽ ബലം പ്രാപിച്ചു തീ ർത്ഥകനായ പുത്രനെ മന്ദസ്മിതവദനയായി കാ ത്തിരിക്കയാണോ?

എന്റെ പിതാവു നിശ്ചയമായും ജീവിക്കു ന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദാനധർമ്മകീർത്തനമല്ലേ ദേ വാലയഭിത്തികളിന്മേൽ ഉല്ലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടി രിക്കുന്നതു്! എന്നാൽ ഞാൻ എങ്ങനെ അദ്ദേഹ ത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കും? എങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യംചെയ്യും? എന്നെ അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞാ ലോ? അഴുക്കുനിറഞ്ഞ കീറപ്പഴന്തുണിയിലും പി

താവിന്റെ കണ്ണുകൾ ഈ ധൂത്തനെ കണ്ടറി
ഞ്ഞെക്കാം.— ധൂത്തൻ! എന്തൊരു മാറ്റം! ഞാൻ
ഇവിടെനിന്നിറങ്ങിയ ആ രാത്രി! യൌവനം—
റോസാപ്പൂ സമാനമായ കവിൾത്തടങ്ങൾ!— ധനം!
ഇവയെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയതു എന്തിന്? സുഖ
ഭോഗങ്ങളിൽ ലയിക്കുവാനോ? അല്ല— ദുർവൃത്ത
നായി കാലം കഴിക്കുവാനോ? അതിനും അല്ല—
ഇത്രവളരെ ചുടുകണ്ണുനീരും, തകർന്ന ഹൃദയവും,
ദീർഘനെടുവീർപ്പുകളും— എന്തിന്? സബദിയുടെ
പുത്രന്മാരോടു തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളെ വിട്ട
തന്നെ പിന്തുടരുവാൻ തിരുനാഥൻ ആജ്ഞാപി
ച്ചു. "അവരെ വിട്ടു എന്നെ അനുഗമിക്കുക" ഈ
തിരുനാഥനാണ് എന്റെ ആശ്രയം.

എന്തു്, ഇതാ വാതിൽ തുറക്കുന്നു! ആരാണീ
പുറത്തുവരുന്നതു്? പിതാവല്ലെ അതു്? ദൈവ
മെ! എനിക്കു ശക്തിനൽകണമെ.

(അല്പം മാറിനില്ക്കുന്നു)

യൂഫേമിയൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.

(ആത്മഗതം) നല്ല അധിഷ്ഠം. ഇന്നാണ
ല്ലോ ഈ ഭവനത്തിലെ ഏറ്റവും ദുഃഖകരമായ
സംഭവത്തിന്റെ വാർഷികദിനം. ഒരു ഭിക്ഷുവി
ന്റെ പ്രാർത്ഥന അതിന്റെ ദുഃഖത്തെ ലഘൂകരി
ക്കും. ക്ഷീണിതനും ദരിദ്രനുമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട
ന്നുവെങ്കിലും, ഈ ആൾ ധർമ്മം ചോദിക്കുന്നില്ല
ല്ലൊ. എന്തായാലും അയാളോടു സംഭാഷിക്കുക
തന്നെ.

(അലേക്സിന്റെ നേരേ തിരിഞ്ഞു) പ്രിയ യുവാവേ, നീ ദുഃഖിതനും ദാരിദ്ര്യാവശനുമായിരിക്കുന്നവല്ലോ. നിന്നെ സഹായിപ്പാൻ എനിക്കു കഴിയുമോ?

അലേ– പ്രഭോ! ഭിക്ഷ അതു കൊടുക്കുന്നവനേയും സ്വീകരിക്കുന്നവനേയും അനുഗ്രഹിക്കുന്നതാണല്ലോ. അതു ഞാൻ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കാം.

യൂഫേ– (പണസഞ്ചി എടുത്തു കൊടുക്കുവാൻ ഭാവിച്ചുശേഷം, ദാനം ചെയ്യാതെ ഇങ്ങനെ തുടർന്നു.) ഒരു പക്ഷെ സ്വർണ്ണത്തേക്കാൾ നിനക്കാവശ്യം അല്പം ഭക്ഷണവും വിശ്രമവും ആയിരിക്കും. വിശ്രമം! അടുത്തെങ്ങും വിശ്രമത്തിനു തക്ക സ്ഥലം കണ്ടെത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ ഈ വീട്ടിൽ രണ്ടിനും വിഷമമില്ല. എന്താ സ്വീകരിക്കുന്നതോ?

അലേ– (തടുത്തുകൊണ്ട്) പ്രഭോ! അതിനാവശ്യമില്ല.

യൂഫേ– സ്നേഹിതാ! അങ്ങനെ പറയരുതു്. വളരെ കൊതിച്ചിരുന്ന ഒരു ഉപഹാരമാണിതു്. ഈ സുപ്രഭാതത്തിൽ വികസിച്ച ഈ സുന്ദര പുഷ്പത്തിന്റെ സുഗന്ധഘ്രാണം ഞാൻ ആസ്വദിക്കട്ടെ. എനിക്കു അതു നിഷേധിക്കരുതു്!

അലേ– ഈ സ്നേഹദാനത്തെ തിരസ്കരിക്കാൻ ഞാൻ ശക്തനല്ല. എന്നാൽ പച്ച വെ

ള്ളത്തിൽ കുതൂഹലം അല്പം അപൂർവം ഈ തരം എനിക്കു വേണ്ടുവോളം മതി.

യൂഫേ– സ്നേഹിതാ, അതു സാഹസമാണ്. ഞാൻ പറിച്ചിട്ടുള്ള സുവിശേഷം ഇതല്ല. ഞാൻ പട്ടവസ്ത്രം ധരിച്ചു സദ്യക്കിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദരിദ്രൻ കീറത്തുണി ചുറ്റി എച്ചിൽ ഭക്ഷിച്ചു പടിപ്പുരക്കൽ കിടക്കുകയോ?

അലേ– പ്രഭോ! അതു സാരമില്ല. ഞാൻ ഒരു തീർത്ഥകനാണ്. വെറും നിലത്തുകിടന്നുറങ്ങി എനിക്കു നല്ല പരിചയമുണ്ട്.

യൂഫേ– അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു ഞാൻ പ്രത്യേകം അപേക്ഷിക്കുന്നതു്. നിങ്ങൾ പല വിശുദ്ധ സ്ഥലങ്ങളും സന്ദർശിച്ചിരിക്കും. നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടുമുള്ളവ പറഞ്ഞുകേൾപ്പാൻ എനിക്കു അതിയായ കൌതുകമുണ്ട്.

അലേ– അങ്ങനെ ചിലതെല്ലാം എനിക്കറിയാം; അവ സൌകര്യംപോലെ പിന്നീടു പറഞ്ഞുകൊള്ളാം.

യൂഫേ– എന്നാൽ അങ്ങനെ ആവട്ടെ. ഞാൻ അടുത്തുള്ള പള്ളിയിൽ പോകുകയാണ്. അവിടെ വന്നു അല്പം പ്രാർത്ഥിക്കാം.

അലേ– (aside) അപ്പൻ എന്നെ അറിഞ്ഞില്ല. ദൈവമേ! അങ്ങുക്കു സ്തോത്രം.

യൂഫേ– (വാതുക്കലേക്കു ചെന്നു) ആരാണവിടെ? (ഭൃത്യനായ പ്രോക്കൂർ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഞാനിവിടെ ഉണ്ടേ. (നിന്ദ്യഭാവത്തിൽ അലേക്സിനെ വീക്ഷിക്കുന്നു)

യൂഫേ– പ്രോക്കൂം ഇതു ഒരു തീർത്ഥകനാണ്. അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു സല്ക്കരിക്കുക.

പ്രോ– അങ്ങനെതന്നെ. (അലേക്സിനോടു) നിങ്ങൾ ദൂരത്തുനിന്നാണോ വരുന്നതു്?

അലേ– ഇന്നലെ രാത്രിയാണ് സിരിയായിൽനിന്നു ഓസ്റ്റിയാതുറമുഖത്തു വന്നിറങ്ങിയതു്. രാത്രി ശൈത്യം അതികലശലായിരുന്നു എങ്കിലും ഇവിടെ വന്നുചേരുവാൻ സാധിച്ചു.

യൂഫേ– അങ്ങനെയെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു വിശ്രമം ആവശ്യമാണ്. പ്രോക്കൂം, ഒരു മുറി വേഗം സജ്ജീകരിക്കുക.

പ്രോ– അതസ്സാദ്ധ്യമാണ്. ഒരു പരദേശി– അപരിചിതൻ (അലേക്സിനോടു) പേളുള്ള സ്ഥലത്തുനിന്നല്ലെ നിങ്ങൾ വരുന്നതു്?

അലേ– അവിടെ പേളുള്ളതായി കേട്ടില്ല. എന്നാൽ ഞാൻതന്നെ ഒരു പേളുമാണല്ലൊ. എന്റെ നാടുന്ന വസ്തും വിശേഷമുറികളിലേക്കു പറഞ്ഞിയതല്ല. അടുത്തുള്ള ആ വൃക്ഷത്തണലിൽ വിശ്രമിക്കുന്നതിനനുവദിക്കുമോ? (അലേക്സ് പോകുന്നു)

പ്രോ– ഞാനൊരു വിശ്വസ്തനായ ഭൃത്യനാണെന്നു അറിയാമല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ തുറന്നുപറയുകയാണ്. ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരാളെ ഇവിടെ താമസിപ്പിക്കുന്നതു

വിവേകമല്ല. ഇത്തരക്കാർ കവർച്ചയ്ക്കും കൊല പാതകത്തിനും മടിക്കുമെന്നാണോ വിചാരിക്കുന്നതു്? മാത്രമല്ല, എന്തോ ഭയങ്കര വ്യാധി ഇയാളെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വൃത്തിഹീനമായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നാണല്ലോ ഇയാളുടെ ആഗമനം.

യൂഫേ– അതു സാരമില്ല. വ്യാധിസ്ഥരുടെയും പരിത്യക്തരുടെയും വേഷത്തിൽ ദിവ്യരക്ഷകൻ ഇന്നു നമ്മെ സമീപിക്കുന്നു. അവിടുന്നു വിധിദിവസത്തിൽ "എനിക്കു വിശന്നു; നിങ്ങളെനിക്കു ഭക്ഷിപ്പാൻ തന്നില്ല. എനിക്കു ദാഹിച്ചു; നിങ്ങളെനിക്കു കുടിപ്പാൻ തന്നില്ല. ഞാൻ പരദേശിയായിരുന്നു; നിങ്ങൾ എന്നെ സ്വീകരിച്ചില്ല" എന്നെല്ലാം ധനികരോടു ആവലാധി പറയും.

പ്രോ– അങ്ങനെ അങ്ങയോടു പറയുവാൻ ഇടവരികയില്ല. കാരണം, അതിനു മുമ്പുതന്നെ അങ്ങു് നിർധനനായിത്തീരും. ഈ വാരിക്കോരിയുള്ള ദാനധർമ്മത്തിന്റെ അവസാനം അങ്ങനെയാകാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇതോർത്തു ഭയപ്പെട്ടാണു് ഞാൻ രാവും പകലും കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതു്. ഈ തുറന്ന സംസാരിച്ചതിൽ ക്ഷമിക്കണം.

യൂഫേ– അങ്ങനെ വിചാരപ്പെടേണ്ടതില്ല. ലുബ്ധിനെയാണു് നാം ഭയപ്പെടേണ്ടതു്. അതാണു് നമ്മുടെ ധനത്തെ നാശോന്മുഖമാക്കുന്നതു്. ദാനധർമ്മമാകട്ടെ അതിനെ നശിപ്പിക്കുന്ന തുരുമ്പുമല്ല, ചിതലുമല്ല, ചോരനുമല്ല. ഇതു് നീ നന്നായി ഗ്രഹിക്കണം.

പ്രോ– (അനിഷ്ടഭാവത്തിൽ) അവിടത്തെ ഇഷ്ടം. കല്പനപോലെ ഞാൻ ഭക്ഷണം കൊടുക്കാം.

യഹോ– വിശ്രമത്തിനു ഒരു സ്ഥലവും.

പ്രോ– എവിടെയാണങ്ങുന്നേ

യഹോ– കൊള്ളാവുന്ന ഒരു സ്ഥലമായിരിക്കണം. എവിടെ ആയാലും തരക്കേടില്ല.

പ്രോ– നമുക്കിവിടെ ഒഴിഞ്ഞ മുറി ഒന്നുമില്ല. എന്നാൽ...

യഹോ– എന്നാൽ എന്താണ്? പറയൂ.

പ്രോ– അഞ്ചുവഷ്മായി ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ആ മുറിയുണ്ട്.

യഹോ– എന്റെ സ്വന്തമുറി കൊടുത്താലും തരക്കേടില്ല. അതു കൊടുക്കരുതു്. പാവപ്പെട്ട അലേക്സ് മടങ്ങിവന്നു അതിൽ വിശ്രമിക്കുന്നതുവരെ അതു അങ്ങനെതന്നെ കിടന്നുകൊള്ളട്ടെ.

(അലേക്സ് മുന്നോട്ടുവരുന്നു)

അ– ഞാൻ വീണ്ടും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു...

യഹോ– ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ല. പ്രോക്കളിന്റെ പുറകെ അകത്തേക്കു പോകുക. ഇതുയും താമസം വരുത്തിയതിൽ ക്ഷമിക്കണം. സ്നേഹിതാ! നിങ്ങളുടെ പേരെന്താണ്?

അ– എന്റെ പേർ ഇഞ്ഞാറാസ് എന്നാണ്.

യഹോ– ഇഞ്ഞാറാസ്– എന്തു്! അജ്ഞാതനെന്നോ?

അ– പ്രഭോ! നിങ്ങളോടൊന്നിച്ചു വി. സു
ബീനായുടെ ദേവാലയത്തിലേയ്ക്കു വരുവാൻ ഞാ
നാഗ്രഹിക്കുന്നു. അവിടെവച്ചു ഈ സുപ്രഭാത
ത്തെ പ്രാർത്ഥനയാൽ വിശുദ്ധീകരിക്കാമല്ലൊ.

യൂഫേ– ഒന്നിച്ചുവരാം. വിരോധമില്ല. (അ
വർ പോകുന്നു)

പ്രൊ– നിന്റെ ചക്കരവാക്ക്! നിന്റെ ക
പടഭക്തിയൊന്നും ഇവിടെ ചെലവാകില്ല. വീ
ട്ടിൽ കാലുകുത്തുമ്പോൾ കാണാം പ്രാക്കളിന്റെ
തനിനിറം. യജമാനനുമായുള്ള നിന്റെ മൈത്രി
എത്രനാൾ നീണ്ടുനില്ക്കുമെന്നു ഞാനൊന്നു നോ
ക്കട്ടെ. അജ്ഞാതൻ– ഇതാണു പോലും അവന്റെ
പേർ– എടാ അജ്ഞാതാ, നിന്നെ ഞാൻ– എ
ന്നേക്കും അജ്ഞാതനാക്കുന്നുണ്ട്, കണ്ടോ!

രംഗം 2.

(ഒരു മുറി. നിലംമുട്ടുന്ന വിരിയോടുകൂടിയ ഒരുമേശ.)

ബീബുള്ളസ്– (കരുതലോടെ ചുറ്റും നോക്കി
പ്രവേശിക്കുന്നു.) എല്ലാം ശുഭം. ഒരു മണിക്കൂർ
നേരത്തേയ്ക്ക് ശല്യമൊന്നുമുണ്ടാകയില്ല. വരുവിൻ!
ഒന്നും ശങ്കിക്കേണ്ടാ.

(ഉർള്ളസ് ചില അടിമകളുമൊന്നിച്ച് പ്ര
വേശിക്കുന്നു. അവരുടെ കൈകളിൽ കത്തി, ക
യിൽ, ബ്രഷ്, തുമ്പാ, വെട്ടുകത്തി മുതലായവയു

ണ്ട്. അവർ മേശയുടെ ഇരുവശവും, ബിബ്സിന്റെ അതിന്റെ പുറകെയും നില്ക്കുന്നു. യൂസേബിയൂസ് നില്ക്കുന്നതു ക്രൂട്ടത്തിൽനിന്നു അല്പം മാറിയാണ്.)

ഉ– എന്തിനാണ് ഞങ്ങളെ ഇങ്ങോട്ടു വിളിച്ചതു?

ബീ– അല്പം ക്ഷമിക്കു. എല്ലാം പറയാം. (മേശമേൽ കയറിനില്ക്കുന്നു) നാനാമുഖങ്ങളായ നമ്മുടെ അവശതകളെക്കുറിച്ചാണ് എനിക്കല്പം പറയുവാനുള്ളതു. ലജ്ജാവഹമായ പെരുമാറ്റം! ഇതെല്ലാം ആരു സഹിക്കും!

പലർ– എന്തു? ലജ്ജാവഹമോ?

ബീ– അതെ ലജ്ജാവഹംതന്നെ. കഴിഞ്ഞ രാത്രി മുഴുവനും എന്നെ വീഞ്ഞുമുറിയിലിട്ടടച്ചു. എന്നാൽ ദാഹം ശമിപ്പിക്കാൻ ഒരു തുള്ളിയുണ്ടോ വീപ്പകളിൽ! ഉണങ്ങിവരണ്ട വീപ്പകൾ, പോരെങ്കിൽ കൊതുകുകടിയും. ഇതെല്ലാം എന്തിന്? ഒരു കാരണവുംകൂടാതെ. ഇതോർക്കുമ്പോൾ എന്റെ രക്തം തിളയ്ക്കുന്നു.

എല്ലാവരും– ലജ്ജാവഹം! ലജ്ജാവഹം!

ബീ– നമ്മുടെ അവകാശങ്ങൾ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ചവുട്ടിമെതിക്കപ്പെടുന്നു. നിങ്ങളിതെല്ലാം ക്ഷമിക്കുമോ?

ഡേവി– അവകാശങ്ങളോ? അവശതകളെക്കുറിച്ചല്ലേ പറയുവാൻ തുടങ്ങിയതു!

ബീ– എന്തുപദ്രവമാണിതു? അവകാശങ്ങൾ അവഗണിക്കപ്പെടുന്നതല്ലേ അവശതകൾ!–

എന്തുമാവട്ടെ. നിങ്ങളൊന്നു മനസ്സിലാക്കണം. നിങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ എന്നിൽ അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഉ– കാരണമെന്തായിരുന്നു? അതു് ആദ്യം കേൾക്കട്ടെ.

ഡേ– അതു പറയൂ.

ബീ– അല്പം വീഞ്ഞുകുടിച്ചുപോലും. രണ്ടു മൂന്നു കുപ്പി വീഞ്ഞ്. അതും എജമാനന്റെ സുഖത്തിനുവേണ്ടി.

ഫെർണ– ഇപ്പോൾ കായ്യം മനസ്സിലായി. അതിൽ ഞങ്ങളെ എന്തുകൊണ്ടു് പങ്കുകൂട്ടിയില്ല. എടാ തെണ്ടി, നീയാണ് ഞങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളെ അവഗണിച്ചതു്. ഹും! ഇവനു രണ്ടു് കൊടുക്കുകയല്ലെ വേണ്ടതു്.

എസ്സാ– രണ്ടോ! ഒരു ഡസൻ ഇരിക്കട്ടെ. (എല്ലാവരും ബീബള്ളസിന്റെ നേരെ കയ്യോങ്ങുന്നു.)

യൂസേ– സ്നേഹിതരേ! മതി നിങ്ങളുടെ വിഡ്ഢിത്തം. സംഗതിയുടെ ചുരുക്കം ഇതാണ്. അവൻ വീഞ്ഞുമുറിയിൽ കടന്നു വീഞ്ഞു നല്ലവണ്ണം അടിച്ചു. അവർ അവനെ അതിലിട്ടടച്ചു. അതു് കുറിക്ക് കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്.

ബീ– എന്തു വിവേകമില്ലാത്ത പ്രവൃത്തി. അനീതിയുടെ കൃത്യാട്ടം.

ഡേ– ഇതിലെന്താണ് അവിവേകം?

യൂസേ– ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ. വീഞ്ഞ് എജമാനന്റെതല്ലേ?

എല്ലാ– അതേ, തീർച്ചയായും.

യൂസേ– അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീഞ്ഞ് മറിയിൽ വെച്ചുസൂക്ഷിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അവകാശമില്ലേ?

ബീ– നാം എടുത്തു കുടിക്കുന്നതുവരെ. ഇതുയും ഞാൻ സമ്മതിക്കാം.

യൂസേ– ശബ്ദിച്ചുപോകരുത്. അത് ആട്ടിൻതുകൽക്കുടങ്ങളിലാക്കി, കുടങ്ങൾ മറിയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് വിരോധമുണ്ടോ?

പലർ– അതിനെന്താ വിരോധം?

യൂസേ– ആട്ടിൻതുകൽക്കുടത്തിന് പകരം, കഴുതത്തുകൽക്കുടമായാൽ വല്ല വിരോധവുമുണ്ടോ?

പലർ– ഒന്നുമില്ല.

യൂസേ– നമ്മുടെ കേസിതാണ്, അതായതു്, കഴുതത്തോലിലായാലും ബീബുള്ളസിന്റെ തുകലിലായാലും എന്താണ്? എജമാനന് രണ്ടും മറിയിലിട്ടു പൂട്ടുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. അതു അയാൾ ചെയ്യുവെന്നുമാത്രം.

എല്ലാ– ബലേ ഭേഷ്! ബീബുള്ളസ് ഒരു കഴുതയാണ്.

(ചിരിക്കുന്നു)

ബീ– (കോപത്തോടെ) യൂസേബിയൂസേ സൂക്ഷിച്ചോ! നിന്നെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിച്ചേ ഇനി കാര്യമുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ ബീബുള്ളസ് ആണല്ല–

നിന്റെ ഒരു കത്തു കിട്ടി– ആരോ വരുന്നുണ്ട് (മേശയ്ക്കു കീഴെ ഒളിക്കുന്നു.)

പ്രോക്കിയോ– (പ്രവേശിക്കുന്നു.) എന്താണീ ബഹളമെല്ലാം പറയൂ വേഗം.

ഡേ– ഇന്നു നമ്മുടെ കൊച്ചുമാന്റെ വേർപാടു ദിവസമല്ലെ? അതുകൊണ്ടു ഒരു അനുശോചന സമ്മേളനം കൂടണമെന്നുമാത്രം. അതുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ അവശതകളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരുന്നതു്!

പ്രോ– (അക്ഷമതയോടെ) നിങ്ങളുടെ അവശതകൾ!

വേർ– ഞങ്ങളുടെ അവശതകൾ നിങ്ങൾക്കറിയാമോ? ഞങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങൾ ഏവയെല്ലാമെന്നു നിങ്ങൾ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

പ്രോ– ഇതെല്ലാം ആ തലതിരിഞ്ഞ ബീബ്ലസിന്റെ പണിയാണ്. അവനെവിടെ?

ഡേ– എവിടെയോ പോയി മറഞ്ഞു. വളരെ ദൂരം പോയിരിക്കയില്ല.

പ്രോ– തക്കനേരത്തു പിടിച്ച ഞാനവന്റെ അവകാശം മുഴുവനും കൊടുത്തുകൊള്ളാം.

(ബീബ്ലസ് തലപൊക്കി, കൈപൊട്ടി ഇടിക്കുവാൻ ഒങ്ങുന്നു. എല്ലാവരും ചിരിക്കുന്നു.) നിങ്ങളെല്ലാം എന്താണ് ചിരിക്കുന്നതു്? അതിരിക്കട്ടെ– നിങ്ങളോടു ഗൗരവമായ ഒരു കാര്യം പറയുവാനാണ് ഞാൻ വന്നതു്.

എല്ലാ– എന്താണതു്? കേൾക്കട്ടെ.

പ്രോ– നമ്മുടെ എജമാനന്റെ ഒരു ഭിക്ഷുവിനോട് ഒരു മമത.

എല്ലാ– ഭിക്ഷുവിനോടോ?

പ്രോ– അതെ, ഒരു തെണ്ടിയോട്. അവൻ ഒരു തീർത്ഥകനാണെപ്പോലും. അവനെ വീട്ടിൽ കയറി താമസിപ്പിക്കണം. അവനു സമയാസമയം നോക്കാതെ ഊണ്, കാപ്പി, പലഹാരം— പോരെ പൂരം? ഇതാണ് കല്പന.

ഉ– കഷ്ടം!

ഡേ– ഞങ്ങളിതു സഹിക്കയില്ല.

പ്രോ– അവന്റെ ഇവിടത്തെ വാസം നിങ്ങൾ സുഖകരമാക്കുകയില്ലേ?

ഡേ– റെഡിയല്ലേ!

പ്രോ– അവനറങ്ങുമ്പോൾ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുമോ?

വേ– ഞങ്ങൾ ശബ്ദമുണ്ടാക്കും.

പ്രോ– എജമാനൻ വല്ല വിശേഷസാധനവും അവനു അയച്ചുതന്നാൽ അതു അവനു ശരിയായി കൊടുക്കണം, അവനെ നന്നായി തീറ്റിപ്പോറ്റി തടിയനാക്കണം.

ഉ– ഞങ്ങളൊന്നു നോക്കട്ടെ.

പ്രോ– ഇവിടത്തെ അവന്റെ ജീവിതം വളരെ സുഖകരമായിരിക്കണം.

എല്ലാ– അതു ഞങ്ങളേറ്റു, ഒരു ഭിക്ഷുക്കാരൻ തെണ്ടി. . . . .

ഡേ– അവനെവിടെയാണ് താമസിക്കുക? അവനു അസുഖം വരുത്താതിരിക്കുവാനാണ്.

പ്രോ– ആ ഗോവണിത്താഴെ.

എല്ലാ– ഭേഷ്! ബലേഭേഷ്!

ഡേ– അല്പം വെളിച്ചമെങ്കിലും ഉണ്ടാകുക യില്ല.

ഉ ഒരു വാനിറയെ വായുവിന്റെ കായ്വും മേല്പടിതന്നെ.

വേർ– ഒന്നു തിരിയാൻക്കൂടി സ്ഥലമില്ലല്ലോ!

പ്രോ– അത്യുച്ചം നല്ലതു്, വേഗത്തിൽ ഈ മാരണം ഒഴിഞ്ഞുകിട്ടും.

യൂസേ– ഈ ഭിക്ഷു ബീബുള്ളസിന്റെ സ്നേഹിതനാകുവാൻ കൊള്ളാം. നമ്മുടെ എജമാനന്റെ കല്പനയാണോ ഇതു്?

പ്രോ– നീ ശബ്ദിക്കരുതു്. തോക്കിന്റെ ഉള്ളിലേയ്ക്കാണ് ഗിന്റെ വെടി. സ്നേഹിതരേ നിങ്ങളെല്ലാവരും തയ്യാറല്ലേ?

എല്ലാ– ഞങ്ങളെല്ലാവരും തയ്യാറാണ്.

പ്രോ– നമുക്കിപ്പോൾ പിരിയാം. (എല്ലാവരും പോകുന്നു. ബീബുള്ളസ് സാവധാനത്തിൽ പുറത്തുവരുന്നു.)

ബീ– മേശയ്ക്കു താഴെ അല്പം വിശ്രമിച്ചതു നന്നായി. ചെറുപ്പംമുതല്ക്കേ വീഞ്ഞിന്റെ അടിമയായി അല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാനിന്നു പൊടിപ്പൻ നേതാവാകുമായിരുന്നില്ലേ?

ഇന്നലത്തെ രാത്രി! അതോർക്കുമ്പോൾ ചോരതിളയ്ക്കുന്നു. അതു പകരംവീഴ്ത്തുകൂടാതെ കടത്തിവിടുന്നവനല്ല ബീബുള്ളസ്. എന്തു ഏകാന്തം!

എന്തുപൊള്ളുന്ന പൂട്ട്! പിന്നെ ഇരുട്ടിന്റെ കാര്യം പറയേയ്വേണ്ടാ! പ്രതികാരം! ഭയങ്കരപ്രതീകാരം! ഇതാണ് എന്റെ വരണ്ട തൊണ്ടകൊണ്ട് ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശപഥം. എന്റെ ശപഥവാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ എന്റെ ചങ്ങല ചെലമ്പുപോലെ ആരവം മുഴക്കി. ഒരു നെടുവീർപ്പോ, ചിരിയോയെന്നറിഞ്ഞില്ല, മറിയിലെങ്ങും മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു.

പ്രതീകാരം! ഇതിനേക്കാൾ മധുരമുള്ള ഒന്ന് ഒരു അടിമയ്ക്ക് എന്താണ്? യൂഹമിയൻ! നീ ഇനി വളരെനാൾ എന്റെ എജമാനനായിരിക്കയില്ല– എങ്കിലും

(യൂസേബിയൂസ് പ്രവേശിക്കുന്നു.)

യൂസേ– എന്താ ഇവിടെയുണ്ടോ? (കടലാസു കൊടുക്കുന്നു) ഇതിൽ നിനക്ക് എന്തോ ഉണ്ട്.

ബീ– എന്താണെന്നത്? (വായിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു) ഞാനൊരു വലിയ ശാസ്ത്രിയൊന്നുമല്ല.

യൂസേ– ചുരുക്കിപ്പറയാം. പ്രോക്കും നിന്റെ തോന്നിവാസങ്ങളും എങ്ങനെയോ മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ട് വീട്ടുവേലക്കാരന്റെ സ്ഥിതിയിൽനിന്ന് നിന്നെ തരംതാഴ്ത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നു വൈകിട്ടതന്നെ നീ ആർസിയായിലേക്ക് (ബീബ്ലൂസ് ഞെട്ടുന്നു) പുറപ്പെടണം. അതിനുള്ള ഓർഡറാണത്.

ബീ– ആർസിയായിലേയ്ക്കോ? ദൈവമേ! അതും ഈ ചൂടുകാലത്ത്. ഇങ്ങനെ ഒരു വരകം

വേറെയില്ല- എന്തു ശ്രമത്തിനും ഒരു വഴിത്തിനകം അടിയും. ഈ തരംതാഴ്ത്തലും! ഒരു മാസത്തിനകം എന്റെ പൊടിപോലും ശേഷിക്കയില്ല- ഇതു വല്ലതും പ്രോക്കൂം വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ?

യൂസേ- തീച്ചയായും അതേപ്പറ്റി പറകയുണ്ടായി. എന്നാൽ വാസ്തവം പറകയാണെങ്കിൽ നിന്നോടു ദയാപൂർവ്വമാണ് വർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നിന്നെ ചാട്ടകൊണ്ടു് അടിച്ചുകൊല്ലേണ്ടതായിരുന്നു. നിനക്കു അതിനു തികച്ചും അർഹതയുണ്ടു്. വേഗം ചത്തു മാരണം ഒഴിയുമെന്നതുതന്നെയാണു് പ്രതീക്ഷ.

ബീ- വിഷപ്രാണികളുടെ കടിയേറ്റു മരിക്കുന്നതിൽഭേദം അതാണു്. യൂഹേമിയൻ ഇതറിയുമോ?

യൂസേ ഇല്ലെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. അറിഞ്ഞാലും അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ഓർഡർ മാറുകയില്ല. നിനക്കു് അർഹതയുള്ളതു് ലഭിച്ചു. ഇനി സഹിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഗുഡ്ബൈ (പ്രോകുന്നു)

ബീ- അവന്റെ ഒരു ഗുഡ്ബൈ. ഇല്ല. ഇനിയും ആയിട്ടില്ല- ഞാൻ ഇവിടം വിട്ടുന്നതിനു മുമ്പു് ഇവിടെ ഒരു ആത്മനാശം ഉണ്ടാകും. തീർച്ചതന്നെ. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ആരും എന്നെ പഴിക്കുകയുമില്ല. ആരെയാണു് വേണ്ടതു്? പ്രോക്കൂം! എന്റെ പ്രതീകാരം അവന്റെമേൽതന്നെയാവട്ടെ. അല്ല, ഒന്നാലോചിക്കട്ടെ. പ്രോക്കൂം

മരിച്ചാൽ പിന്നെ യൂസേബിയസാണ്. തമ്മിൽ ഭേദം തൊമ്മനാണ്. യൂഫേമിയനായാലോ? അതു തരക്കേടില്ല. എന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും റെഡിയാണ്. അതുകൊള്ളാം. എന്നാൽ അവന്റെ ദയയും ദാക്ഷിണ്യവും എങ്ങനെ മറക്കും? അതിന് എനിക്കെന്താണ്? എന്നോടാരും ദാക്ഷിണ്യം കാണിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ ആത്മം പുണ്യവാനാകുക! അതുവരട്ടെ. അധികം കിഴക്കോട്ടുപോയാൽ പനിപിടിക്കും.

എങ്കിലും സൂക്ഷിച്ചുവേണം. ഇതു ഒരു ഗുണമുള്ള ഏർപ്പാടല്ല. സംശയത്തിനുപോലും ഇടയാകരുത്. അതിനെന്താണ് വിഷമം. വല്ല വിദ്യയും കാണും. നമ്മുടെ തീർത്ഥകൻ- അതുകൊള്ളാം. അവനും ചില ഉദ്ദേശങ്ങൾ കാണും. അവനെ പാട്ടിലാക്കിയാൽ എല്ലാം ശരിപ്പെട്ടം— ബീബ്ലസേ, നീ കൗതിയെക്കാന്നാമൻതന്നെ. ഒരു വെടിക്കു രണ്ടു പക്ഷി— സ്വാതന്ത്ര്യവും പ്രതീകാരവും— എന്താ തരക്കേടുണ്ടോ?

രംഗം 3

(അവെൻറയിൻ.)

ഗാണ്ണിയോ— (കീറപ്പഴന്തുണി ചുറ്റി മുടന്തു നടിച്ചു ഒരു സഞ്ചിയുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഇറ്റലിയിൽ ഏറ്റവും നല്ല തൊഴിൽ ഭിക്ഷാടനമാണ്. ക്ഷീണിച്ചാൽ ഒന്നിരിക്കാമല്ലോ.

അതാണ് ഇവിടത്തെ മെച്ചം. അല്പമൊന്നു വിശ്ര
മിക്കട്ടെ. (മുഖം തുടച്ച് ബെഞ്ചിന്മേൽ ഇരിക്കു
ന്നു.) ഇരുപത്തമൈൽ ചവുട്ടിമെതിച്ചാണു ഞാൻ
വരുന്നതു്. ഈ വീട്ടിനു എതൃയും ദുഃഖകരമായ
ഒരു ദിവസമാണിതു്. ഇന്നു ഇവിടെ വരുന്നവരാ
രും ദുഃഖിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. (ബീബളസ് രഹ
സ്യമായി പ്രവേശിക്കുന്നു.) കുറെ ബഹുമാട്ടി. നേര
ത്തെത്തി. ഒന്നാമനായി വന്നതു ഞാനല്ലെ? അതു
വലിയ കാര്യം തന്നെ. കൂട്ടുകാരാരും എത്തിച്ചേ
ന്നിട്ടില്ല.

ബീ– (മുന്നോട്ടുവന്നു) ഓ ഹോ! നിന്റെ
ഒന്നാംസ്ഥാനം!! അതു പണ്ടേ തട്ടിയെടുത്തു ക
ഴിഞ്ഞു.

ഗാണ്ണി– വന്ദനം, ബീബ്!! എന്തു്? എന്റെ
ജന്മാവകാശം തട്ടിയെടുക്കുകയോ? ആ പോക്ക
റടിക്കാരനെ ഒന്നു കാണണമല്ലൊ.

ബീ– ആഹാ ബഹു തന്റേടിയാണ്. വേ
റൊരു ഭിക്ഷു! എന്നാൽ നല്ല യൌവനം! നിന
ക്കതു സ്വപ്നം കാണുവാൻപോലും സാധിക്ക
യില്ല. ബഹു സുന്ദരൻ! പോരെങ്കിൽ സുകൃത്തി
ന്റെ വിളനിലം! നീ സുകൃത്തിന്റെ കമ്പോളം
കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?— യജമാനൻ അവനെയാണു ഇന്നു
കണികണ്ടതു്. അവന്റെ ശുക്രദശ. ഒരു നിമിഷ
ത്തിൽ യജമാനൻ അവന്റെ വലയിലായി. ഇ
വിടത്തന്നെ അവൻ താമസിക്കണംപോലും!
ഒരു നിമിഷം കാണാതിരുന്നുകൂടാ. ഈ വീട്ടിൽ

തന്നെവേണം അവന്റെ ഭക്ഷണം. ഇവിടെത്ത
ന്നെവേണം അവന്റെ വിശ്രമവും— എന്താ,
പോരേ?— ഇനിയത്തെ നിന്റെ സ്ഥിതി! അതു
അണ്ടിപോയ അണ്ണാന്റെതുതന്നെ.

ഗാണ്ണി— (കോപത്തോടെ) ഭൃഷ്ടൻ!! എന്റെ
ജന്മാവകാശം കവർന്നെടുത്ത ദുഷ്ടൻ!! അവനെക്ക
റിച്ചു നീ പറഞ്ഞ ഓരോ വാക്കും എന്റെ ച
ങ്കിനു ഓരോ കുത്താണ്. ആ തെണ്ടി എവിടെ?

ബീ— ഇതാ എഴുന്നെള്ളിവരുന്നു യജമാന
നോടുകൂടെ. (അവർ മാറിനില്ക്കുന്നു. യൂഫേമിയ
നും അലെക്സിസും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു കടന്നു
പോകുന്നു. വീട്ടിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഗാണ്ണി— വേഷം തരക്കേടില്ല! ചതിയൻ!!
എടാ, ഞാനാണു നിന്റെ പ്രതിയോഗി, ഓർത്താ.
എന്തൊരു ഭക്തിയും ആദരവും. നിന്റെ പൂ
ച്ചൊന്നും ഇവ ചന്തയിൽ ചെലവില്ല.

ബീ— നിനക്കിനി ശരണമില്ല. ഇവന്റെ ഉ
ദയത്തോടുകൂടി നിന്റെ നല്ലകാലം അസ്തമിച്ചു.

ഗാണ്ണി— ഹും! ഒന്നങ്ങ് കൊടുത്താലെന്താ?
(ഇടിക്കുവാനോങ്ങുന്നു.)

ബീ— ക്ഷമിക്ക്, നമുക്കും കിട്ടുംതരം. എന്നും
ഞായറാഴ്ചയല്ലല്ലൊ. ശനിപ്പിഴ ഇവനും ഉണ്ടായി
ക്കൂടേ. ഇവിടെ ഞങ്ങൾക്കൊക്കും അവനെ കണ്ടു
കൂടാ.

ഗാണ്ണി— അതു എതായാലും നന്നായി. എ
ന്നാൽ നാം എന്തു ചെയ്യും?

ബീ- ഗാണ്ണിയോ! നിങ്ങൾ വില്ലന്റെ സിന്ദൂരം ഇല്ലേ? എന്താ, അതുപോരെ, കായ്ത്തിന്?

ഗാണ്ണി- സിന്ദൂരം!— എലിയെക്കൊല്ലാൻ കൊള്ളാം. അതിന്റെ സ്റ്റോക്ക് എപ്പോഴും റെഡിയാണ്.

ബീ- എലിയോ മറ്റു എന്താ ആവട്ടെ. വെടി കൂടിക്ക കൊള്ളുമോ?

ഗാണ്ണി- റെഡിയല്ലേ. അക്കായ്യം ഞാൻ ഏറ്റു.

ബീ- എങ്ങനെയാണ ശരിപ്പെട്ടത്തേണ്ടതു?

ഗാണ്ണി- അതിനാണോ വിഷമം! എലികൾ വെള്ളം കുടിക്കുന്നിടത്തു അല്പം വെള്ളത്തിൽ കലക്കി വെച്ചക്കണം. തൊട്ടാൽ മതി. ഉടൻ കഥ കഴിഞ്ഞിരിക്കും. എലികൾക്കുള്ളതാണ്. മനസ്സിലായില്ലേ?

ബീ- എലികൾക്കുതന്നെ. എന്താ സംശയം?

ഗാണ്ണി- (സഞ്ചിയിൽനിന്ന ഒരു ഡപ്പി എടുത്തിട്ട്) വല്ല പാത്രവും ഉണ്ടോ കയ്യിൽ?

ബീ- (കീശയിൽതപ്പി യൂസേബിയൂസ് കൊടുത്ത കടലാസു എടുത്തുകാണിച്ച്) ഇതിലിടാം.

ഗാണ്ണി- (കുറെ പൊടി ഇട്ടുകൊണ്ട്) ഒരു നൂറമ്പതു എലികൾക്ക ഇതു മതിയാകും.

ബീ- ഒരു ഭിക്ഷുവിനാണെങ്കിലോ?

ഗാണ്ണി– അതൊന്നും എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. കഥ കഴിഞ്ഞിരിക്കും. തീർച്ചയാണ്. അതുപോരേ? (പോകുന്നു.)

ബീ– പട്ടവിഡ്ഢീ! എടാ, ഗാണ്ണിയോ? നിന്റെ ശത്രുക്കളെ നശിപ്പിക്കയാണോ എന്റെ ജോലി? അതും എന്റെ ജീവൻ പണയംവച്ചിട്ട്. അതുകൊള്ളാം. അതു മടയനല്ല നിന്റെ ബീബുളസ്. ഈ മടക്കിനകത്തു ബഹുമാന്യനായ ഒരു റോമൻ പ്രഭുവിന്റെ ജീവൻ അടക്കിവച്ചിട്ടുണ്ട്. മനസ്സിലായോ? — ഇതാണു ബീബുളസിന്റെ ബുദ്ധി. നേരമില്ല. തല്ക്കാലം പോകട്ടെ.

രംഗം 4

(പൂമുഖം.)

(യൂഫേമിയനും അലേക്സിസും സംഭാഷിച്ചുകൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

യൂഫേ– ഇഞ്ഞോത്തൂസ്, നീ വളരെ ദേശാടനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നല്ലേ പറഞ്ഞതു്. വല്ലിടത്തും അലേക്സ് എന്ന യുവാവിനെ കണ്ടതായി ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടോ?

അലേ– തീരെ ഓർമ്മിക്കുന്നില്ലെന്നു പറവാൻ തരമില്ല. എന്താ, അവനു വല്ല പ്രത്യേക അടയാളങ്ങളുമുണ്ടോ?

യൂഫേ– അവന്റെ ദുഃഖകരമായ ചരിത്രമല്ലാതെ എന്തു പറയാനാണ്. കുലീനകുടുംബം!

ഏവരുടേയും കണ്ണിലുണ്ണി! അപാരസ്വത്തിനവകാശി! സ്വഭാവമാണെങ്കിൽ— സൌമ്യതയുടേയും, മാധുര്യത്തിന്റേയും, വിനയശീലതയുടേയും വിളനിലം! മാംസം എടുത്ത ഒരു മാലാഖാ! എന്നാൽ ദൈവം സ്നേഹപിതാവിൽനിന്നു അവനെ എടുത്തുകളഞ്ഞു.

അലേ– എന്തു്? അവൻ മരിച്ചുവോ?

യൂഫേ– മരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇതിൽ ഭേദമായിരുന്നു. അവൻ വീട്ടുവിട്ടുപോയി— മാതാപിതാക്കളെ ദുഃഖാബ്ധിയിൽ താഴ്ത്തീട്ടു— പാവപ്പെട്ട മാതാവു മകനെ വിളിച്ചും വിലപിച്ചും ദേഹവിയോഗംചെയ്തു. അവന്റെ ഉത്സാഹമായ ആ വേർപാടിന്റെ അഞ്ചാമത്തെ വാർഷികമാണു ഇതു്. (അലേക്സിനെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കീട്ടു്) ഏതാണ്ടിപ്പോൾ നിന്റെ പ്രായം കാണും. നിന്നെക്കാൾ അല്പംകൂടി പൊക്കമുണ്ടോ?— ഇല്ല. (അലേക്സ് തിരിഞ്ഞുപോകയിൽ പിടിച്ചുനിറുത്തുന്നു) ശാന്തസുന്ദരമായ അവന്റെ നയനങ്ങളെയാണു നിന്റെ കണ്ണുകൾ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതു്. എന്തൊരു തങ്കക്കുടം! ഒരുപക്ഷേ ദീർഘപ്രയാണത്തിൽ നിന്റെ കവിൾത്തടംപോലെ അവന്റേയും കാന്തിയറ്റു് ചുങ്ങിച്ചുളുങ്ങിയിരിക്കാം. മീശ നിന്റെ ചുണ്ടുകളെ ആച്ഛാദനം ചെയ്യുന്നു. അവയെപ്പോലെ അവന്റേയും ആകർഷണീയങ്ങളായിരുന്നു. തീർച്ചകാ! നീ കരയുന്നു. ആ ദുഃഖബാഷ്പങ്ങൾക്കു ഞാൻ അതീവ കൃതജ്ഞനാ

ണ്ട്— ഒന്നു ഓർത്തുനോക്കൂ. വല്ലതുമൊരു കിട്ടുന്നുണ്ടോ?

അലേ– (കുറെ പരുങ്ങീട്ട്) പിതാവേ! ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലൊ. അങ്ങേ കരുണ നിസ്സീമമാണ്. എന്തോ ഓർമ്മിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. ആലോചിച്ചു നോക്കട്ടെ.

യൂഹേ– ദൈവത്തെ ഓർത്തു ഓർമ്മിക്കുന്നതു പറയുക.

അലേ– (ദുഃഖത്തോടെ) വളരെ ഒന്നും പറവാനില്ലെന്നാണു തോന്നുന്നതു്.

യൂഹേ– അല്പമായാലും. ഉള്ളതു പറയൂ. കേൾക്കട്ടെ.

അലേ– ഏതാണ്ടു അഞ്ചുവർഷമായിരിക്കണം— എദേസ്സായിൽ വെച്ചാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു റോമൻ പ്രഭുവിന്റെ വേലക്കാർ അവനെ അന്വേഷിച്ചു അവിടെ വരികയുണ്ടായി. അവരിൽ നിന്നു ഭിക്ഷവാങ്ങിച്ചതായി ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്.

യൂഹേ– (നെടുവീർപ്പിട്ട്) ഇതേയുള്ളോ? അവർ അവനെ കാണാതെ മടങ്ങി. അതു കത്തുന്ന തീയിൽ എണ്ണ ഒഴിച്ചതുപോലെ ആയി. ഇനി ഒരു ശരണവുമില്ല. എങ്കിലും ശരണപ്പെട്ടതന്നെ ദിവസങ്ങൾ പോകുന്നു. അവൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരുന്ന സ്ഥലവും അവന്റെ മുറിയും മെത്തയുമെല്ലാം അന്നത്തെപ്പോലെതന്നെ ഇന്നും അവനെ കാത്തിരിക്കയാണ്, രാവും പകലും, സ്നേഹത്തോടെ അവനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ.

അലേ– ഇതു സാക്ഷാൽ സ്നേഹം തന്നെ. വിശ്വസ്തതയോടുകൂടിയ സ്നേഹം! യൂഹേമിയൻ, ശരണപ്പെട്ടുക. മകൻ മടങ്ങിവരുകതന്നെ ചെയ്യും.

യൂഹേ– വരുമെന്നാണോ നിന്റെ പ്രതീക്ഷ!

അല്ല– ഒരു പിതാവിന്റെ ആഗ്രഹത്തെ മനസ്സിലാക്കി പ്രതിവചിച്ചതാണോ?

അലേ– അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു നിങ്ങളുടെ സ്നേഹത്തോടു കാണിക്കുന്ന കൃതഘ്നതയായിരിക്കയില്ലേ?

എത്ര ഉദാരമായ സ്നേഹം! പണ്ടു അബ്രാഹത്തിന്റെ ഔദാര്യമേറിയ സ്നേഹം മാലാഖാമാരെ സ്വീകരിച്ചില്ലല്ലോ. അതുപോലെയുള്ള ഈ സ്നേഹത്തിനു ഇന്നു ഒരു മകനെ സ്വീകരിക്കരുതോ?

യൂഹേ– ഇഞ്ഞൊത്തൂസ്! വളരെ ഉപകാരം. നിന്റെ വാക്കുപോലെ സംഭവിച്ചെങ്കിൽ! യുവാവേ! പറയുമോ? കേൾക്കാൻ എനിക്കു വളരെ കൌതുകമുണ്ടു– നിന്റെ രാജ്യവും വീടും ഏതാണു? നിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ ആരാണു?

അലേ– (ആത്മഗതം) ദൈവമേ! അങ്ങേ കരുണ.

യൂഹേ– സുഖം തോന്നുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇന്നു വേണ്ട. വേറൊരിക്കൽ മതി. നിനക്കു അല്പം വിശ്രമംപോലും അനുവദിക്കാതിരുന്നതു് അവിവേകമായി. നിന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ ആൾ വരുന്നുണ്ടു്. ദൈവം നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

അലേ– അങ്ങേ തിരുനാമത്തിനു സ്തുതിയായി

രിക്കട്ടെ. ഈ പരീക്ഷയും കടന്നുപോയി. എന്തോ ഭാരം നീങ്ങിയതുപോലെ തോന്നുന്നു.

പ്രോക്ക– (പ്രോക്കും പ്രവേശിച്ചു കാപ്പി ശരിപ്പെടുത്തി വെക്കുന്നു.) തീർത്ഥകാ! നിങ്ങളും ക്ഷീണിച്ചിരിക്കും. നിങ്ങളുടെ മുറിയും തയ്യാറാക്കീട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കൊരുപക്ഷേ പിടിക്കയില്ലായിരിക്കും.

അലേ– ഒരു മുക്കോ മൂലയോ മതി.

പ്രോ– നിങ്ങൾ അങ്ങനെ പറയുമെന്നു എനിക്കറിയാം. അതുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെ ഒരു സ്ഥലം ഒരുക്കിയതു്. ഈ വീട്ടുകണ്ടാൽ വളരെ വലുതാണ്. എന്നാൽ വളരെ ആളുകളുമുണ്ട്. കുറച്ചു മുറികൾ ഒഴിച്ചിടണം. പിന്നെ സ്നേഹിതന്മാരും അവരുടെ സംഘവും ഏതുനേരത്തും കയറിവരും. അവർ വലിയവരും ധനാഢ്യന്മാരുമല്ലെ? നിനക്കറിയാമല്ലോ. ഇതുപോരെ, വിശ്രമിക്കാൻ? (മുറികാണിച്ചുകൊണ്ടു)

അലേ– (പുഞ്ചിരിതൂകി) ധാരാളമായി. എനിക്കു തക്ക സ്ഥലമാണിതു്.

പ്രോ– അല്പം ഭക്ഷണം കഴിക്കാം; പിന്നെ വിശ്രമിക്കാം. (പോകുന്നു)

അലേ– ഇതാണോ എന്റെ അവസാനനിദ്ര? ഇനി കണ്ണുതുറക്കുന്നതു സ്വർഗ്ഗത്തിലായിരിക്കുമോ? അതു അസംഭവ്യമല്ല. കാരണം, "ഞാനിതാ എന്റെ ജനനസ്ഥലത്തു എത്തിക്കഴിഞ്ഞു." അപ്രകാരമെങ്കിൽ ദൈവമേ, ഞാൻ സന്നദ്ധനാ

ണ്ട്. നിദ്രക്കും മരണത്തിനും ഒരേ പ്രാത്ഥന മതിയാകുമല്ലൊ.

ജീവിച്ചാലും മരിച്ചാലും, ഉറങ്ങുമ്പോഴും ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോഴും, സ്രഷ്ടാവായ ദൈവമേ! ഞങ്ങൾക്കും അങ്ങയുടേതത്രെ. ഞങ്ങളുടെ നാഡിയെ താങ്ങുന്ന അങ്ങേ കരം തന്നെയാണല്ലൊ അതിനെ നിശ്ശബ്ദമാക്കുന്നതും പുനർജീവിപ്പിക്കുന്നതും. ആ തിരുക്കരത്തെ ഞാൻ ചുംബിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതാണു എന്റെ ഹൃദയവീണയിൽ സ്നേഹത്തിന്റെയും വേദനയുടേയും ചരടുകളെ ഇണക്കി മുറുക്കിയതു്. അങ്ങു അതിനെ സ്പർശിക്കുക. അതു അങ്ങേ മഹത്വങ്ങളെ പ്രകീർത്തിക്കും.

പിതാവെ! ആരാണീ ജഡത്തിൽ അങ്ങേ സ്വരൂപത്തിലുള്ള ആത്മാവിനെ ഇണക്കിയതു്? ജഡമാകട്ടെ അഴിഞ്ഞു മണ്ണായിത്തീരും. എന്നാൽ ആത്മാവു അങ്ങേ സ്നേഹത്തിന്റെ പരിപാവന തീച്ചൂളയിൽ പതിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അഗാധമായ കടലിൽ എറിയപ്പെട്ട പവിഴംപോലെ അങ്ങേ സ്നേഹത്തിന്റെ ആഴിയിൽ താണ് അലിയാതെ അതിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. സ്നേഹത്താൽ മതിമറന്നു— എന്നാൽ സ്വതന്ത്രയായി അതു നിന്നിൽ വസിക്കും.

രംഗം 5

(ബ്രിഗുള്ളസ് ഇടത്തുകയ്യിൽ ഒരു ഗ്ലാസും, കാപ്പിക്കുള്ള വിഭവങ്ങളുള്ള ഒരു തട്ടവും വലത്തുകയ്യിൽ ഒരു പോച്ചിയും പിടിച്ചു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ബീ– അല്പം കഴിഞ്ഞാൽ മതി. യൂഫേമിയൻ പ്രാതൽ കഴിക്കാൻ വരികയായി, എല്ലാം റെഡിയാണ്. സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞു കാപ്പികൊറെ രുചി ക്രൂടിയിരിക്കുമെന്നുമാത്രം. അല്പംപോലും ശങ്കിക്കയില്ല, സന്തോഷപൂർവ്വം അവൻ അതു കുടിക്കും. താമസിയാതെ സുഖമായി ദീർഘനിദ്രയിൽ ലയിക്കുകയും ചെയ്യും. ഹാ! എത്ര സുഖപ്രദമായ മരണമായിരിക്കുമത്!

എന്നാൽ എന്തു്? (നെഞ്ചത്തടിച്ചുകൊണ്ടു്) ദുസ്സഹം തന്നെ. ഈ മനസ്സാക്ഷി— അതു വല്ലാതെ എന്നെ അലട്ടുന്നു. എന്നാൽ എന്തു പ്രയോജനം? അല്പം താമസിച്ചുപോയി! സാധനം കാപ്പിയിൽ കലക്കിക്കഴിഞ്ഞു. അതു വേർതിരിക്കുക അസാദ്ധ്യം. പിന്നെ ആർഡിയാകേസ്സും കിടക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ നടന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാനിവിടെക്കിടന്നു പെറ്റപ്പട്ടിയെപ്പോലെ ചാകേണ്ടിവരും. ഇല്ല. മനസ്സാക്ഷി അവിടെ നില്ക്കട്ടെ. ഏറ്റവും എളുപ്പവഴിക്കു് കായ്യം നടക്കണം. അതാണ് എന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ധർമ്മശാസ്ത്രത്തിന്റെയും രത്നച്ചുരുക്കം.

നമ്മുടെ തീർത്ഥകനെവിടെ? അതാ! അവൻ ഇവിടെയുണ്ട്. പുള്ളി നല്ല ഉറക്കമാണ്. (കടലാസ്സെടുത്തു മറിയിലേക്കിടുന്നു) അതു അവന്റെ അടുത്തുതന്നെ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കായ്ം പെശകിയാൽ ഞാൻ പറയും: പാനീയം ഇവിടെ വെച്ചിരുന്നു. പിന്നെ സംഭവിച്ചതിനൊന്നും ഞാൻ ഉത്തരവാദിയല്ല.

യജമാനൻ ഇതാവരുന്നു. ഹാ! ദൈവമേ, സംഗതി വേഗം അവസാനിച്ചാൽ മതിയായിരുന്നു. ഞാനൊന്നു മാറി നില്ക്കട്ടെ. (മാറുന്നു.)

(യൂഫേമിയൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

യൂഫേ– അതിഥിയുടെ സ്വഭാവം വളരെ നല്ലതു്. വാക്കുകൾ എത്ര മധുരമുള്ളവ! പിന്നെ അവന്റെ നോട്ടം! അവൻ എന്റെ പ്രേമഭാജനത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായതന്നെ. പിതാവിന്റെ ദുഃഖത്തിൽ അലിയുന്ന പുത്രവാത്സല്യമല്ലെ അവനിൽ കണ്ടതു്! വല്ലാതെ ദാഹിക്കുന്നു (കാപ്പിപ്പാത്രം ചുണ്ടിനോടടുപ്പിക്കുന്നു. അപ്പോൾ തുറന്നുകിടന്നിരുന്ന അറയിൽനിന്നു ഒരു ശബ്ദം.)

അലേ– യൂഫേമിയൻ! സൂക്ഷിക്കണം.

യൂഫേ– (ഒന്നുഞെട്ടി പാത്രം താഴെവെക്കുന്നു) എന്താ! ഞാനൊരു സ്വപ്നം കാണുകയാണോ? (ചുറ്റും നോക്കീട്ടു) അടുത്തു ആരും ഇല്ല. ഇതു ഭാവനയുടെ ഒരു കളിമാത്രമാണ്. ഞാൻ എന്റെ അതിഥിയെ എന്നോടുകൂടെ കൊണ്ടുപോരണമെന്നു കരുതിയിരുന്നു. അവനെ

എന്റെ വളർത്തുപുത്രനായി സ്വീകരിക്കണമെന്നും എനിക്കൊരു അഭിനിവേശമുണ്ടായി. എന്താണിത്ര വലിയ ദാഹം! (വീണ്ടും കുടിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. സ്വരം വീണ്ടും കേൾക്കുന്നു.)

അലെ– സൂക്ഷിക്കണം! യൂഫേമിയൻ.

യൂഫേ– (പാത്രം വീണ്ടും താഴെ വെക്കുന്നു) എന്തിനെയാണു സൂക്ഷിക്കേണ്ടതു്? അതു നിരുപദ്രവിയായ ഈ പാനീയത്തെ ആകുവാൻ തരമില്ല. വളരെ പരിചയമുള്ള ശബ്ദമാണല്ലൊ അതു്. അലേക്സ് ദൂരദേശത്തുനിന്നോ, സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നോ എന്നെ ശകാരിക്കയാണെന്നു വരുമോ? തീർത്ഥകനെ ദത്തുപുത്രനായി സ്വീകരിക്കാൻ ഞാൻ വിചാരിച്ചില്ലേ? അതിൽ സങ്കടം തോന്നിയേക്കാം– മകനേ! ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്യുകയില്ല. സംസാരിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ആളെ കാൺമാനില്ല. എന്താണിതു്! എന്തായാലും ഞാനിത്ര കുടിക്കട്ടെ. (പാത്രം തലക്കുമേൽ ഉയർത്തി കുടിക്കാൻ ഭാവിക്കുന്നു. അലേക്സ് ഓടി എത്തി പാത്രം തട്ടിക്കളയുന്നു.)

അലേ- അരുതേ! ഭയങ്കര വിഷമാണിതു്.

യൂഫേ– ഇതിലോ?

(പ്രോക്കുളും അടിമകളും പ്രവേശിക്കുന്നു. അലേക്സ് ബീബുളസിന്റെ കയ്യിൽനിന്നു പോച്ചി വാങ്ങി മേശപ്പുറത്തു വെക്കുന്നു– അലേക്സ് മദ്ധ്യത്തിൽ, യൂഫേമിയൻ വലത്തുവശത്തു്, പ്രോ

ക്കുളം ബീബുള്ളസും ഇടത്തുവശത്ത്– ശേഷമുള്ള വർ രണ്ടുവശത്തും.)

പ്രോ– (പരിഭ്രമത്തോടെ) സംഗതി എന്താണ്? എന്തു സംഭവിച്ചു അങ്ങനെ?

യൂഫേ– നീച നീചമായ ചതിയും കൊലപാതകവും! എന്റെ ഗ്ലാസിൽ വിഷം!!

പ്രോ– ആരു പറഞ്ഞു?

അലേ– ഞാൻ പറയുന്നു.

പ്രോ– നീ അതു എങ്ങനെ അറിഞ്ഞു?

ഡേവി– ഒരു തുള്ളി ബാക്കിയില്ലല്ലൊ? ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുവാൻ.

പ്രോ– ബീബുള്ളസ്! നീ ആണു കാപ്പി ഒരുക്കിയതു്. ജീവനിൽ കൊതിയുണ്ടെങ്കിൽ പറഞ്ഞോ സത്യം.

ബീ– ഞാൻ അതിവിടെവെച്ചു. പോയപ്പോൾ അതു ശുദ്ധമായിരുന്നു എന്നു എനിക്കറിയാം. ഞാൻ പോയശേഷം എന്തു നടന്നുവെന്നു എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ആരോ ഇതിൽ കൈകടത്തീട്ടുണ്ടു്.

പ്രോ– ആരെന്നാണു നിന്റെ ഊഹം? തെളിച്ചു പറയണം.

ബീ– കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നു ഭാവിക്കുന്നവൻ തന്നെ. അല്ലാതാരാണ്? അല്ലെങ്കിൽ അവനിതു തീർച്ചയുണ്ടായതെങ്ങനെ? ഈ വീട്ട് കലക്കാൻ വന്നവൻ ഒരു പൊടിക്കൈ പ്രയോഗിച്ചുവെന്നു മാത്രം.

പ്രോ– യജമാനനേ! ബീബുളസ് ഒരിക്കലെങ്കിലും സത്യം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

യൂഫേ– തെളിവൊന്നും ഇല്ലല്ലൊ?

അലേ– ഇതാ തെളിവ്. കടലാസെടുക്കുന്നു. ഇതു ഞാൻ എന്റെ മുറിയിൽ കണ്ടതാണ്. ഞാൻ മന്ദിച്ചു കിടക്കുമ്പോൾ ആരോ തിടുക്കത്തിൽ ഇതവിടെ എറിഞ്ഞുംവെച്ചു പോകുന്നതു കണ്ടു. പ്രോക്കൊ! ഇതാ കടലാസ്സ് നോക്കു. ഇതേപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കു വല്ലതും അറിയാമോ?

പ്രോ– ദൈവമേ! ഇതു ഞാനെഴുതിയ ഒരു കല്പനയാണ്. ഒരു മണിക്കൂറേ ആയിട്ടുള്ളു. ഇതു ഞാൻ ബീബുളസിനയച്ചിട്ടുണ്ട്.

യൂസേ– ഞാൻ ആണു അതവനെ ഏല്പിച്ചതു്.

ബീ– (ആത്മഗതം) ഞാനെന്തു വിഡ്ഢിയാണ്! (പിന്നെയുടനെ) കൊലപാതകക്കു കള്ളം പറയാനാണോ വിഷമം?

അലേ– എന്നാൽ നമുക്കു നോക്കാം. ഈ പോച്ചി നീ ഇവിടെ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ നിന്റെ കയ്യിലല്ലെ ഇരുന്നതു്? അങ്ങനെ ആണോ, അല്ലെ?

എല്ലാ– അതെ, ഞങ്ങളെല്ലാം അതിനു സാക്ഷികളാണ്.

അലേ– (ഒഴിഞ്ഞ ഒരു ഗ്ലാസ്സിൽ പോച്ചിയിൽനിന്നു അല്പം കാപ്പി ഒഴിക്കുന്നു) ഇതിൽ ആരും കൈകടത്തീട്ടില്ല. ഇതു കുടിക്കു. നിന്റെ

യജമാനന്റെ മുമ്പിൽനിന്നു കുടിക്കു (നീട്ടികൊടുക്കുന്നു.)

പ്രോ– എന്താ മടിക്കുന്നതു്? കുടിക്കു്.

ബീ– ഞാൻ ഇവിടെ ചത്തു വീഴും. യജമാനനേ, ക്ഷമിക്കണം (മുട്ടുകുത്തുന്നു.)

യൂഫേ– ദൈവമേ! അങ്ങേ കൃപക്കു നമസ്കാരം.

പ്രോ– ആ ദുഷ്ടനെ പിടിച്ചു കെട്ടുവിൻ. എടാ, ദുഷ്ടാ! നിന്റെ ദുഷ്ടതക്കു തക്ക സമ്മാനം നല്കുന്നുണ്ടു്.

എല്ലാ– അങ്ങനെതന്നെ. (എല്ലാവരും ബീബുളസിന്റെ നേരെ ഓടി എത്തുന്നു)

അലേ– (ഇടയിൽകടന്നു) പ്രഭോ! എനിക്കു ഒരു അഭ്യർത്ഥനയുണ്ടു്. അങ്ങേ ജീവൻ രക്ഷപെട്ടതോർത്തു അതെനിക്കു അനുവദിക്കണം. അങ്ങേ മകനേ ഓർത്തു എനിക്കതു നല്കുകതന്നെ വേണം.

യൂഫേ– ഞാനതു ഒരിക്കലും നിഷേധിക്കുന്നതല്ല. എന്തുവേണമെങ്കിലും ചോദിക്കുക.

അലേ– നിങ്ങളുടെ പണസഞ്ചി.

യൂഫേ– നിസ്സാരമായ സ്വർണ്ണമോ?

അലേ– അതേ, അതുതന്നെ. ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലെ ഞാൻ ഒരിക്കലും അതു ആഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല.

(യൂഫേമിയൻ സഞ്ചി കൊടുക്കുന്നു. അലേക്സ് ബീബുളസിന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു സഞ്ചിനീട്ടി) ഇതുമെടുത്തു ഉടനെ കടന്നു കളയണം. ഓസ്ട്രിയാതുറമുഖത്തുനിന്നു വി. സ്ഥലത്തേക്കുള്ള കപ്പൽ ഇ

നിയും നീക്കീട്ടില്ല. അതിൽ കയറിപ്പോകുക. വി. സ്ഥലത്തുപോയി താപസജീവിതം കഴിക്കുക. ദിവ്യ ചൈമരിയാട്ടിൻകുട്ടി പാപപരിഹാരാർത്ഥം ബലിയിടപ്പെട്ട സ്ഥലമല്ലേ അതു്? നിന്റെ പാപങ്ങൾക്ക മോചനവും ഹൃദയത്തിനു ശാന്തിയും അവിടെ നീ കണ്ടെത്തും. പോകുക, വേഗം; താമസിക്കരുതു്.

(ബീബ്ലൂസ് പോകുന്നു.)

യൂഫേ– ഇത്തോട്ടസ്! നിന്നോടു ഞാൻ ഇനിയും കടപ്പെട്ടവനാണ്. എന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച നിനക്കാണ് എനിക്കുള്ള എല്ലാറ്റിന്റേയും അർഹത. ആകയാൽ എന്റെ വീടും എല്ലാ വസ്തുക്കളും നിന്റേതത്രെ. നാം ഇനി ഒരിക്കലും പിരിയരുതു്. ഇതാണ് എന്റെ അഭ്യർത്ഥന. നമുക്ക ഇരുവർക്കും ഈ വീട്ടിൽ മരണംവരെ വസിക്കാം. നിന്റെ മുറി ഏതാണ്?

പ്രോ– ചില കേടുപാടുകൾ തീർക്കാനുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് . . .

യൂഫേ– അതുകൊണ്ടു്?

അലേ– എന്റെ താമസസ്ഥലം എനിക്ക വളരെ തൃപ്തിയാണ്.

പ്രോ– അദ്ദേഹം ഒരു തീർത്ഥകനല്ലെ? ധ്യാനത്തിനു പറ്റിയ ഒരു ഇടമാണല്ലൊ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുക. അതുകൊണ്ടു് . . .

യൂഫേ– നീ എവിടെയാണു അദ്ദേഹത്തെ താമസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്?

പ്ലോ– (അല്പം പരിഭ്രമത്തോടെ) അവിടെ യാണങ്ങനെ (പൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.)

യൂഫേ– ആ പട്ടിക്കുട്ടിലാണ നീ അവനെ കെട്ടിയിരിക്കുന്നതു അല്ലേ? ഇതാണ് ഒരു തീർത്ഥക നു ഈ വീട്ടിൽ ലഭിക്കുന്ന സല്ക്കാരം. പ്ലോക്കും നിനക്കു ലജ്ജയില്ലേ?

അലേ– ഞാൻ അവിടെ അല്ലായിരുന്നുവെ ങ്കിൽ അവിടുന്നു ഇപ്പോൾ ശവമാകുമായിരുന്നു.

എല്ലാ– അതു ശരിയാണ്.

അലേ– ആകയാൽ ഈ മുറി നമുക്കിരുവ ക്കും വിശുദ്ധമായിത്തീർന്നിരിക്കയാണ്. ഇതുതന്നെ എനിക്കു തരണമെന്നാണ് അപേക്ഷ. ഞാൻ മരി ക്കുന്നതുവരെ ഇതിൽ താമസിക്കുവാൻ ആഗ്രഹി ക്കുന്നു.

യൂഫേ– ഇഞ്ഞോട്ടസ്! നിന്റെ അപേക്ഷ ഞാൻ എങ്ങനെ തിരസ്കരിക്കും!— എന്റെ ആ പത്തു നീ അറിഞ്ഞതു എങ്ങനെയാണ്? ആരുടെ സ്വരമായിരുന്നു അതു?

അലേ– അതു എന്റെ സ്വരം തന്നെ ആ യിരുന്നു.

യൂഫേ– അതു എന്റെ മകന്റേതുപോലെ തന്നെ ആയിരുന്നു.

അലേ– ഞാൻ ഗാഢനിദ്രയിലായിരുന്ന പ്പോൾ ആരോ അടുത്തു നില്ക്കുന്നതുപോലെ എ നിക്കു തോന്നി. അഭൗമികമായ ഒരു ദിവ്യ പ്രഭാ പൂരം ആ കോമളരൂപത്തെ ആവരണം ചെയ്തി

രുന്നു. തങ്കവർണ്ണമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരു ചിറകുകളും ഇളംകാറ്റു തട്ടി ആമന്ദം ചലിച്ചിരുന്നു. അയാൾ എന്നെ തട്ടിയുണർത്തി. അപ്പോൾ ആ നീച അടിമ അവന്റെ അധമ മനോവികാരങ്ങളെ ഉറക്കെ പുലമ്പുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെയാണു അവന്റെ ദുരുദ്ദേശ്യം ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചതു്. ഞാൻ നിദ്രയിലാണെന്നു കരുതി അവൻ ആ കടലാസ്സു എന്റെ പക്കലേയ്ക്കു് എറിഞ്ഞു. വാതിൽ തുറന്നുകിടന്നിരുന്നു. ആകയാൽ പിന്നീടു നടന്നതെല്ലാം വ്യക്തമായി കാണുന്നതിനു എനിക്കു സാധിച്ചു.

യൂഫേ— നിന്റെ ആഗമനത്തോടുകൂടി ഈ വീട്ടിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായി. ദൈവം മഹത്പ്പെട്ടവനാകട്ടെ. ആരായിരുന്നു ആ ദിവ്യാതുപി?

അലേ— ഞാൻ അയാളെ നല്ലവണ്ണം കണ്ടു. തീർത്ഥകന്റെ മാലാഖയാണു അതു്. ഇതു ഔദായ്പൂവ്വം സല്ക്കരിച്ച അങ്ങേ കാക്കുന്നതിനു വന്നതാണ്. പ്രഭോ! വാനാതുപികളെ നമുക്കു കാവൽക്കാരായിത്തന്ന ദൈവാനുഗ്രഹത്തെ നമുക്കു പ്രകീർത്തിക്കാം.

അങ്കം 2

രംഗം 1

(അഞ്ചു വർഷം കഴിഞ്ഞു)

(പൂമുഖം— യൂഫേമിയനും കരിന്തനും, യൂസേബിയ സൊന്നിച്ചു പ്രവേശിക്കുന്നു. യൂസേ. അവരുടെ പുറംകുപ്പായങ്ങളും വലിയ തൊപ്പികളും വാങ്ങിപ്പോകുന്നു. ഒരു സോഫാ അവിടെയുണ്ട്.)

യൂഫേ— പ്രിയ കരിന്തസ്! നീ കുറെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുമല്ലോ.

കരി— ഇല്ല പിതാവെ! പ്രഭാതത്തിലെ ഈ യാത്ര മനോഹരമായിരുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയാം. ടൈബറിനെ അനുഗമിച്ചായിരുന്നല്ലോ നമ്മുടെ പ്രയാണം. കാലത്തെ കുളിർകാറ്റുകൊണ്ട് മൌനമായി നില്ക്കുന്ന പൈൻ വൃക്ഷങ്ങളും മന്ദം മന്ദം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സൈപ്രസ് വൃക്ഷങ്ങളും വഴിനീളെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട മാർബിൾ ഭവനങ്ങളും എത്രകണ്ടാലാണു തൃപ്തിവരുക! പ്രഭാതസൂര്യന്റെ ചെങ്കതിർ വർഷംകൊണ്ടു തങ്കംപൂശിയ ഓടികളും ചെറുവള്ളങ്ങളും എത്ര മനോഹരം! അവ ടൈബറിൽ അങ്ങുമിങ്ങും ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും പ്രകൃതി ഒന്നാകെ ഉഷർകാലധ്യാനത്തിൽ ലയിച്ചു നിശബ്ദം അവലംബിച്ചിരുന്നതായിട്ടാണ് എനിക്കു തോന്നിയതു്.

യൂഫേ– മകനെ! നിന്റെ സ്വന്തം ഭവനത്തിലേക്ക സ്വാഗതം!

കരീ– (ചുറ്റും നോക്കീട്ട) നല്ല ഭവനം! വളരെ വൃത്തിയായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും ഇതു എന്റേതല്ല.

യൂഫേ– ഇപ്പോൾ നിന്റേതല്ല എന്നു പറയുന്നതു ശരിയാണ്. നാളെയാണല്ലൊ നിന്റെ പുത്രസ്വീകരണം നടക്കാനിരിക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ നീ ഈ കാണുന്നതെല്ലാം പരമാത്മമായി നിന്റേതായിരിക്കും.

കരീ– സാക്ഷാൽ അവകാശി ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴോ?

യൂഫേ– അക്കാര്യത്തിൽ എന്റെ പ്രതീക്ഷയെല്ലാം അസ്തമിച്ചു. കഴിവുള്ളതെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്തു. ലോകമെങ്ങും ആളയച്ചന്വേഷണം നടത്തി. പരസ്യം ചെയ്യുവാൻ കഴിവുള്ളേടത്തോളം അതു ചെയ്തു. വലിയ സമ്മാനങ്ങളും വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ യാതൊരു പ്രയോജനവുമുണ്ടായില്ല— മാത്രമല്ല, അവൻ ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, പുത്രവാത്സല്യം അവനെ ഇവിടേക്കു നയിക്കാതിരിക്കുമോ?

കരീ– ദൈവം അന്യഥാ വിധിക്കുന്നുവെങ്കിൽ എല്ലാം നിഷ്ഫലമാകാനെ തരമുള്ളു. ദൈവത്തിനു അവന്റെമേൽ കൂടുതൽ അവകാശമുണ്ടല്ലൊ.

യൂഫേ– മേരീസുതൻ മൂന്നു ദിവസമേ മാതാ

പിതാക്കൾ തന്നെ അനേഷിപ്പാൻ ഇടയാക്കിയുള്ളു. ഞാനോ എന്നാൽ പത്തു വഷ്മായി.

കരീ– പ്രിയ പിതാവേ! മേരിക്കവെ മുപ്പതു വഷ്മായി അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കയില്ലേ?

യൂഫേ– (aside) എന്തു ജ്ഞാനമാണിതു്! അലേക്സ് വരുമെന്നു ഇനി യാതൊരു പ്രതീക്ഷയുമില്ല. അതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു നാളത്തന്നെ പത്തു വഷ്മായി നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ഈ ദുഃഖത്തിനു ഒരു വിരാമമിടുവാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്. ഹൊണോരീയൂസ് ചക്രവത്തി നാളെ ഇവിടെ അമൂതേത്തു കഴിച്ചു നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതാണു്. തദവസരത്തിൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തന്നെ ആയിരിക്കും ആ ശ്ലോഷപൂവ്വം നിന്റെ പുത്രസ്വീകരണം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതു്.

കരീ– അലേക്സ് ആ അവസരത്തിൽ ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാലോ?

യൂഫേ– അതു അസ്സാദ്ധ്യമാണു്. ഇത്തരം ഭാവനകളെ നീ അടിമയാകരുതു്. അഞ്ചു വഷ്ംമുമ്പു ഇവിടെ എത്തി താമസിച്ചുവരുന്ന ഒരു തീത്ഥകന്റെ വാക്കുകൾ എന്നിൽ അല്പം പ്രതീക്ഷ ഉദയം ചെയ്യിച്ചു. എന്നാൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ അഞ്ചു നീണ്ട വഷ്ങ്ങൾക്കകം അതു അസ്തമിച്ചിരിക്കുന്നു.

കരീ– പിതാവെ! നമ്മുടെ അലേക്സ് വളരെ ശാന്തനും വിനീതനും അനുസരണയുള്ളവനുമായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അവന്റെ ജീവിതം-പരിപാവനവും, ദീനാനുകമ്പ അന്യാട്ട

ശവും, വിശ്വജന്മാരോടുള്ള ഭക്തി അതിതീക്ഷ്ണവുമായിരുന്നുവെന്നാണെന്റെ കേൾവി. ഇതെല്ലാം വാസ്തവമാണോ?

യൂഫേ– അതിന്റെ പത്തിരട്ടി എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ അബദ്ധമില്ല.

കരീ– അങ്ങനെയെങ്കിൽ അവന്റെ സത്തിന്റെയല്ല, സുകൃതത്തിന്റെ അവകാശിയായാൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി. അലേക്സ് ജീവിക്കുന്നു.

യൂഫേ– നീ എന്താണു ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു്?

കരീ– അങ്ങുന്നു അലേക്സിനെ ഒരു വിശ്വജനായിട്ടാണല്ലോ കാണിച്ചതു്. എന്നാൽ വിശ്വജന്മാർ മരിക്കുന്നില്ല. അവർ സഭയിൽ എന്നും പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടുന്നു. വി. ക്ലെമെൻറിന്റെ കാലത്തു സെർപ്പൂസ്സെന്ന ഒരു തീർത്ഥകൻ മരിക്കയുണ്ടായല്ലോ. അപ്പോൾ ഭൌതികഗാനങ്ങളോടൊന്നിച്ചു മാലാഖാമാരുടേയും സംഗീതാലാപങ്ങളും നടന്നതായി നാം കേട്ടിട്ടില്ലെ? ആക്കിയാം അലേക്സിന്റെ കാര്യത്തിലും അങ്ങനെ സംഭവിക്കയില്ലെന്നു്.

യൂഫേ– അങ്ങനെ സംഭവിച്ചെങ്കിൽ!

(യൂസേബിയസ് പ്രവേശിക്കുന്നു.)

യൂസേ– ക്ഷമിക്കണം. വീട്ടുകാരെല്ലാം, അങ്ങയും കൊച്ചു എജമാനനേയും കാത്തു പുറത്തു നിൽക്കയാണു്.

യൂഫേ– അവർ വന്നുകൊള്ളട്ടെ.

(ഡേമൂസും വെർണായും മറ്റടിമകളും പ്രവേശിച്ചു രണ്ടു വരിയായി നിൽക്കുന്നു.)

യൂസേ– വളരെനാളത്തെ വിയോഗശേഷം അങ്ങേ ഭവനത്തിലേക്കു അവിടുത്തേക്കു സ്വാഗതം! അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിൽ ഈ അങ്ങേ ദാസന്മാക്കു വളരെ സന്തോഷമുണ്ടു്. അങ്ങു് സസുഖം ദീർഘായുഷ്മാനായി വാണാലും! കുറെ കാലമായി നമ്മെ അസ്വസ്ഥപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ കാർമേഘപടലത്തെ നീക്കി ഒരു നവതേജസ്സുകൊണ്ടു ഈ സുന്ദരകുസുമം ഈ ഭവനത്തെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ!

കരീ– യൂസേബിയസ്! നീ അങ്ങനെ പറയരുതു്. ഞാൻ ഇനിയും ഒരു ബാലൻ മാത്രമാണു്. വലിയതായി എന്തെങ്കിലും എന്നിൽ നിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു ശരിയല്ല— നിങ്ങളുടെ മംഗളാശംസകൾക്കെല്ലാം ഉപകാരം പറയുന്നു. എന്നാൽ ഒരു സംഗതി തുറന്നു പ്രസ്താവിക്കുവാൻ എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ടു്. അതു ഇതാണു്. മധുരവാക്കിൽ ഒപാതിഞ്ഞ സ്തുതിഗാനങ്ങൾ ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. എപ്പോഴും സത്യം— അതു എന്റെ കുറവായാലും തരക്കേടില്ല— സത്യം പറഞ്ഞുകേൾക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു.

എല്ലാ– വളരെ നല്ലതു്.

യൂഫേ– സ്നേഹിതരെ! ഉപകാരം! നമുക്കിടെ പരസ്പരസ്നേഹത്തോടും സൌഹാർദ്ദതയോ

ട്ടം വത്തിക്കാം, നാളെ നമുക്കൊരു വലിയ ദിവസമാണ്. ചക്രവത്തി തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു നാളെ ഇവിടെ എഴുന്നെള്ളി അമൃതേത്തുകഴിക്കും. മാത്രമല്ല, തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു തന്നേ നിങ്ങളുടെ ഭാവി എജമാനനെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതുമാണ്. എല്ലാവരും പോയി അവരവരുടെ ജോലി ശരിയായി നിവ്വഹിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുവിൻ.

രംഗം 2.

(അലേക്സ് ക്ഷീണിച്ചു തളർന്നു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

അലേ– എത്ര നാളത്തേക്കാണു ദൈവമേ! എത്ര നാളത്തേക്കാണു ഞാൻ മരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതം തുടരേണ്ടതു്! നാളേയ്ക്കു അഞ്ചുവർഷമായി ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിട്ട്, എന്റെ ജീവിതമാകുന്ന അരുവി പ്രശാന്തമായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ ഒഴുക്കിന്ന് ഇന്നു സാരമായ വ്യതിയാനം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഞാനൊരു ഭയങ്കര വെള്ളച്ചാട്ടത്തെ സമീപിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. പ്രശാന്തനായി ഞാൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. താരാട്ടുകേട്ടു ഉറങ്ങുന്ന ഒരു ശിശുവിന്റെതുപോലെയാണ് എന്റെ ഭാവം. എങ്കിലും വിഷമങ്ങൾ വിദൂരമല്ല. എന്റെ ഹൃദയം ശക്തിയായി അടിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഞാൻ അസ്വസ്ഥനല്ല.

ഞാൻ മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് എന്റെ ഭാവി അവകാശിയെ കാണുവാൻ എനിക്കു ആഗ്രഹമുണ്ട്. അവൻ ഒരു ശിശുവായിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ

അവനെ ഒരു നോക്കു കണ്ടതാണ്. അതിനുശേഷം ആണ്ടുകൾ എത്രയോ കടന്നുപോയി. ആ അടിമപറഞ്ഞതു ശരിയാണെങ്കിൽ, അവൻ ഒരു അസാധാരണ ബാലനായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

(യൂസേബിയസ് വിഭവങ്ങളുമായി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

യൂസേ– വന്ദനം, ഇഞ്ഞാട്ടസ്! മടങ്ങിവന്നശേഷം നിന്നെ ഒന്നു കാണുവാൻ ഞാൻ വളരെ കൊതിച്ചിരിക്കയായിരുന്നു. നമ്മുടെ എജമാനൻ എനിക്കിപ്പോൾ അതിനു നല്ല ഒരു അവസരവും നൽകി. അവനായി ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന വിഭവങ്ങളിൽ നിന്നുതന്നെയാണ് നിനക്കിതു അയച്ചിരിക്കുന്നതു്– എന്നാൽ എന്തൊരു മാറ്റമാണു നിന്നിൽ ഞാൻ കാണുന്നതു്? വല്ല സുഖക്കേടുമുണ്ടോ?

അലേ– വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ല..

യൂസേ– ഞങ്ങളുടെ അസ്സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ മയ്യാദയറ്റ അടിമകൾ നിന്നോടു നിർദ്ദയം പെരുമാറിയിരിക്കും.

അലേ– അതു സാരമില്ല. ക്ഷമ അഭ്യസിക്കുന്നതിനാണല്ലൊ ദൈവപരിപാലന എന്നെ ഇവിടേക്കയച്ചതു്. അതുകയാൽ ഞാൻ ആവലാധിപ്പെടുന്നതു ശരിയാണോ? എന്തായാലും എല്ലാറ്റിനും അവസാനമാകാറായി.

യൂസേ– നീ എന്താണു പറയുന്നതു്?

അലേ– താമസിയാതെ നിനക്കെല്ലാം മന

സ്സിലാകും— കരീന്യസിനെക്കുറിച്ചു വല്ലതും പറയുക. അവനല്ലേ നമ്മുടെ നല്ല എജമാനന്റെ അവകാശിയാകുവാനുള്ളവൻ.

യൂസേ— അലേക്സിന്റെ തൽസ്വരൂപമെന്നേ എനിക്കു പറവാനുള്ളു. അതു നിങ്ങൾക്കുടനെതന്നേ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടും. നിങ്ങളെ കണ്ടു സംസാരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കയാണ്. താമസിയാതെ ഇവിടെ വരും.

അലേ— കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ അവനെ ഇവിടേക്കു കൊണ്ടുവരണം.

യൂസേ— ഞാൻ ഉടനെതന്നെ കൊണ്ടുവരാം. (പോകുന്നു.)

അലേ— ഈ വിശേഷ സാധനങ്ങൾ ഗാണ്ണിയോയ്ക്കു വളരെ ഇഷ്ടമായിരിക്കും. ഞാനതു അവനു കൊടുക്കട്ടെ. (ഭക്ഷണവും കൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ ഉർസുലസ്, പ്രവേശിക്കുന്നു. യൂസേബിയസ് മറഞ്ഞുനിന്നു സംഗതികൾ ഉറ്റുനോക്കുന്നു.)

ഉർസു— എവിടേക്കാവോ! ഈ വിശേഷഭക്ഷണവും കൊണ്ടു്! കൊടുത്തുകളയാനാണോ?

അലേ— വേണമെങ്കിൽ എടുക്കാം. നിങ്ങൾക്കു തരുന്നതിൽ എനിക്കു വലിയ സന്തോഷമുണ്ടു്.

ഉർസു— ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതു എന്റേതു തന്നെയാണ്. എടാ, തെണ്ടീ! ഈ വീട്ടുകാരുടേതിൽ കയ്യിടുവാൻ നിനക്കെന്തവകാശമാണുള്ളതു്? വാസ്തവത്തിൽ ഞാനിതു സ്വീ

കരിക്കയല്ല, എടുക്കുകയാണ്. (കയ്യിൽനിന്നും പിടിച്ചു പറിച്ചെടുത്തു്, അലേക്സിനെ തള്ളുന്നു. അയാൾ കട്ടിലിന്മേൽ വീഴുന്നു. ക്ഷീണിച്ചു തളർന്നിരുന്നുവെങ്കിലും വീണ്ടും എഴുന്നേല്ക്കുന്നു. ഈ നേരത്തു കരീന്യസ്, യൂസേബിയൂസ് നിന്നിരുന്നതിനു മറവശത്തുക്കൂടെവന്നു സംഭവങ്ങൾകണ്ടു പിൻമാറി തൂണിന്റെ മറവിൽ നില്ക്കുന്നു.)

യൂസേ– (ചാടിക്കടന്നു ഉർസുലസിന്റെ കയ്യിൽനിന്നു പാത്രം ബലമായെടുക്കുന്നു.) കടന്നുപോ! പിശാചേ, കൊതിയാ! അശുചിയുടെ ക്രൂരാവതാരമാണ് നീ– പോ! പുറത്തു്. (ഉർസുലസിനെ തള്ളുന്നു. അവനാകട്ടെ അവിടേക്കു വന്നിരുന്ന പ്രോക്കുളിന്റെമേൽ വീഴുന്നു. പിന്നെ പാത്രം താഴെ വെക്കുന്നു.)

പ്രോ– എന്താണിതു് എടാ, നീചാ. (ഉർസുലസിനോടു്)

ഉർസു– യൂസേബിയസു് എന്നെ തള്ളി. ഞാനിതു ഗാണ്ണിയോയ്ക്കു കൊടുക്കുവാൻ പോകുകയായിരുന്നു.

യൂസേ– പച്ചക്കള്ളമാണതു്.

പ്രോ– (യൂസേബിയസിനോടു) എന്തടാ, അടിമേ! ഇത്ര അഹംമതിയായോ?

യൂസേ– മനസ്സിലാക്കണം. നിന്നെപ്പോലെ ഞാനും സ്വതന്ത്രനാണ്.

പ്രോ– അതു നമുക്കുകാണാം. ഉർസുലസ്! നിനക്കെന്താണു പറവാനുള്ളതു്?

ഉർസു– എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു ഇതാണ്. ഇഞ്ഞാറാറസാണു ഇതിനെല്ലാം കാരണം. അവൻ ഇവിടെ കാൽകുത്തിയതുമുതൽ ഇവിടെ എപ്പോഴും ശണ്ഠയേ ഉള്ളു. എല്ലാം അവനെക്കരിച്ചാണുതാനും. ചുക്കില്ലാത്ത കഷായമില്ല. ആരംഭത്തിലേ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും യൂസേബിയൂസിനു അവന്റെ ഭാഗത്തു നിന്നെങ്കിലേ സുഖമുള്ളു.

പ്രോ– പറഞ്ഞതു വാസ്തവമാണ്. മാംസത്തിൽ തറച്ചുകയറിയ സൂചിപോലെയാണ് ഈ പരദേശി നമ്മുടെ വീട്ടിൽ. തൊട്ടനേരത്തെല്ലാം അസുഖമാണ്.

യൂസേ– അവൻ വലിഞ്ഞുകയറി വന്നവനാണോ— അല്ല, എജമാനൻ നിർബന്ധിച്ചു നിറുത്തിയതാണോ?

പ്രോ– എങ്ങിനെയായാലും എന്താണ്! എനിക്കവനോടു തീരെ ഇഷ്ടമില്ല.

അലേ– പ്രിയ പ്രോക്കൂ! എനിക്കതു മനസ്സിലായിരുന്നില്ല.

പ്രോ– എന്നാൽ നീ ഒരു പടുവിഡ്ഢിയാണ്. സംശയമില്ല.

അലേ– എന്താണ് നീ അങ്ങനെ പറയുന്നതു?

പ്രോ– നീ ഇവിടെ എത്തി ഒരു മണിക്കൂർ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ഞാൻ ശപഥം ചെയ്യു. അതു അഞ്ചുമണിക്കൂറിനകം നിന്നെ ഇവിടെനിന്നു പറ

പ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു. അന്നുമുതൽ ഇന്നാൾ വരെയുള്ള എന്റെ പ്രവർത്തനരീതിയിൽനിന്നു എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം നീ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

യൂസേ– നിന്റെ പറപ്പിക്കൽ നടന്നില്ലല്ലോ.

പ്രോ– ശബ്ദിച്ചു പോകരുതു്.

അലേ– നിന്റെ ശപഥം എന്നെ അറിയിക്കാമായിരുന്നില്ലേ? അങ്ങനെയെങ്കിൽ അതു പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു ഇത്തോറസ് യാതൊരു വിധത്തിലും വിഘാതമാകുമായിരുന്നില്ല.

പ്രോ– ഇപ്പോഴും ഞാൻ എന്റെ ശപഥം നവീകരിക്കുന്നു. അതു നിറവേറുമോ?

അലേ– തീർച്ചയായും. നാളത്തന്നെ ഞാൻ ഇവിടെനിന്നും യാത്ര തിരിക്കുന്നതാണു്.

യൂസേ– അതൊരിക്കലും പാടില്ല, ഇത്തോറസ്.

പ്രോ– ഇത്തോറസ്! നിന്റെ വാക്കു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നീ നാളെത്തന്നെ ഇവിടെനിന്നിറങ്ങിപ്പോകണം.

അലേ– തീർച്ചയായും അങ്ങനെ ചെയ്തുകൊള്ളാം.

യൂസേ– അങ്ങനെ ഒരിക്കലും ചെയ്യരുതു്. നാളെ, നമുക്കെല്ലാം ഒരു വലിയ സന്തോഷദിവസമാണു്. അതിനെ ശാപപൂർണ്ണമാക്കരുതു്.

ഉർസ്സു– ശാപമോ! അതൊരനുഗ്രഹമായിരിക്കും.

അലേ– സ്നേഹിതരേ! നിങ്ങൾ കലഹിക്കാതിരിപ്പിൻ. യൌനാനെപ്പോലെ എന്നെയും കടലിലെറിഞ്ഞു കളയുന്നതിനു വിരോധമില്ല. നിങ്ങൾ സമാധാനമായിരുന്നാൽ മാത്രം മതി. എന്നാൽ ഞാൻ ഇവിടം വിട്ടുപോകുന്നതിനുമുമ്പു നിങ്ങളോടു ഞാൻ ചെയ്ത അപരാധങ്ങളുറിവാൻ എനിക്കു ആഗ്രഹമുണ്ടു്. ഉർസുലസ്! നിന്റെ സങ്കടം എന്താണു്?

ഉർസു– നിന്നെ ഇവിടെ കാണുന്നതുതന്നെ എനിക്കു വിഷമമാണു്. എട്ടുകാലി, പല്ലി, പഴുതാര മുതലായ ജീവികൾ എത്ര നിരുപദ്രവികളാണു്. എങ്കിലും മനുഷ്യർ അവയെ വെറുപ്പോടെ വീക്ഷിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടില്ലേ? കണ്ടെത്തിയാൽ മതി, ഉടനെ ചവുട്ടിത്തേക്കാൻ ശ്രമിക്കയായി. ഇതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ല നിന്റെ അവസ്ഥയും.

അലേ– എന്റെ അസ്തിത്വംതന്നെ വിഷമകരമാണെങ്കിൽ എന്തു ചെയ്യാം. എങ്കിലും എന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ ശല്യം പാട്ടുള്ള വേഗത്തിൽ തീർത്തുതരാമെന്നു് പറഞ്ഞല്ലോ– പ്രോക്കൂ! നിന്നോടെനിക്കു അവസാനമായി ഒരു വാക്കു പറയാനുണ്ടു്. അതു നീ സമാധാനമായിരിക്കണമെന്നാണു്.

പ്രോ– കൊള്ളാം! നിന്റെ നിത്യസമാധാനം!

അലേ-(ശാന്തതയോടെ) പ്രോക്കൂ! ഞാൻ ഇവിടെ വന്നതാണ് തുടങ്ങി നീ എന്നോട് വള രെ കരുണയോട് ക്രൂരിയല്ല വത്തിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇതു കരു ശകാരമായി ഞാൻ പറയുന്നതല്ല. നിനക്കു യാതൊരു ഉദ്ദേശ്യവുമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. കരുണ യ്ക്കു ഞാൻ അർഹനുമല്ല.

യൂസേ- അങ്ങനെ പറയല്ലേ, ഇഞ്ഞാറാ സ്! അവൻ ആദ്യന്തം നിന്നെ മർദ്ദിക്കയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

പ്രോ- (യൂസേബിയസിനോട്) നീചാ! നി ന്നോട് മിണ്ടാതിരിക്കാനല്ലേ പറഞ്ഞത്.

അലേ- ക്ഷമിക്ക, യൂസേബിയസ്! ഞാൻ ആരാണെന്നു എനിക്കു നല്ലവണ്ണം (പ്രോക്കളി നോട്) സ്നേഹിതാ. . . . .

പ്രോ- ഓഷ്ടാ, നിന്റെ സംസാരം നിത്തു. നിന്റെ അധികപ്രസംഗം.

യൂസേ- (പ്രോക്കളിനോട്)നീ ആണ ഓഷ്ടൻ!

അലേ- യൂസേബിയസ്, നീ എന്നെ സ്നേ ഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മൌനമായിരിക്കുക. പ്രോക്കൂ, എന്റെ പ്രവത്തനം നിനക്കനിഷ്ടമായെങ്കിൽ എന്നോട് ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ വേണ്ടിടത്തോളം ശാന്തശീലനും വിനീതനുമാകാഞ്ഞതു എന്റെ കുറവാണ്. ഞാൻ ഇവിടെ അഹങ്കാരപൂവ്വം വ ത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഭയവായി എന്നോട് പറയ ണം. ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പാദങ്ങളിൽ വീണു മാ പ്പപേക്ഷിക്കുന്നതാണ്. എല്ലാവരും എന്നോട്

എല്ലാം ക്ഷമിച്ച് ഇവിടെനിന്നു എന്നെ യാത്രയാക്കണമെന്നാണു അപേക്ഷ.

പ്രോ– നീ ഒരു നാടകം അഭിനയിക്കാനാണു വന്നതു് അല്ലേ? കേമമായി അതു അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സുഖമായി കഴിയുന്നതിനുള്ള നിന്റെ പൂച്ചസന്യാസിവേഷം! അഞ്ചു വർഷമായി, മോടിയായി സാപ്പാടും, വസ്ത്രവും, കേമമായ കട്ടിലും, കോസടിയും, അല്ലേ നീ അനുഭവിക്കുന്നതു്! അതിനു കുറെയൊക്കെ ക്ഷമിക്കാൻ ആവശ്യമാണു്. ഒരു കുത്തുവാക്കു സ്വീകരിക്കാൻ ഒരുക്കമില്ലാത്ത ഭിക്ഷുവുണ്ടോ ലോകത്തിൽ! ഒരണ ലഭിക്കുന്നതിനു ഒരടികൊള്ളുവാൻ അവൻ വിസമ്മതിക്കുമോ? നീ അഞ്ചുവർഷമായി മറ്റുള്ളവരുടെ വിയർപ്പിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നു. ഒരു ഭിക്ഷുവിനു് ഇതു് ഒരു പുഛീസാ തന്നെയാണു്.

യൂസേ– നാണമില്ലേ, ഇങ്ങനെ പറയുവാൻ!

പ്രോ– ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ, യാതൊരു വേലയും ചെയ്യാതെ തെണ്ടിത്തിന്നു കാലം കഴിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങി നടക്കുക! അതാണു നാണിക്കത്തക്കതു്.

ഉർസു– ഏറ്റവും വിശേഷ ക്രൂട്ടങ്ങളേ വേണ്ടതാനും.

പ്രോ– ഞാൻ രാവും പകലും ഈ വീട്ടുകാരുടെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ചു ബുദ്ധിമുട്ടുക. നീയോ മടിയായിരുന്നു മൂട്ടയെപ്പോലെ തിന്നുകൂടിച്ചു വീർക്കുന്നു. ഇതാരു സഹിക്കും! അതുകൊണ്ടു നിന്ദയും, ശകാര

വും, അടിയുമൊക്കെ കുറെ കിട്ടിയെന്നുവരും. അതിനു നീ അർഹനുമാണ്. നീ എത്രതന്നെ നിന്നെ താഴ്ത്തിയാലും വേണ്ടിടത്തോളമായിയെന്നു ഒരിക്കലും വരുന്നതല്ല.

(യൂഫേമിയൻ പ്രവേശിക്കുന്നു): എന്താണിത്? എന്റെ അതിഥിയെ ഇങ്ങനെ നിങ്ങളും അപമാനിക്കുന്നോ?

യൂസേ– ഇത്രമാത്രമായിരുന്നെങ്കിൽ കൊള്ളായിരുന്നല്ലൊ.

പ്രോ– എടാ, അടിമേ, നീ മിണ്ടാതിരിക്ക്.

യൂഫേ– അടിമയോ! അവൻ സ്വതന്ത്രനാണ്. നിനക്കുള്ള എല്ലാ അവകാശങ്ങളും അവനുമുണ്ട്.

പ്രോ– (അല്പം പരുങ്ങലോടെ) ഞാനതറിഞ്ഞില്ല, പ്രഭോ!

യൂഫേ– പിന്നെ സംഗതിയെന്താണ്?

പ്രോ– ഇവൻ ഉർസുലസിനെ അടിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇവൻ ഒരു അടിമയാണെന്നാണു കരുതിയതു്.

യൂസേ– അതു വാസ്തവമല്ല, എജമാനനേ! ഇഞ്ഞോറസിനു അവിടുന്നു അല്പം ഭക്ഷണം കൊടുത്തയച്ചല്ലൊ. അതു അവനിൽനിന്നു പറിച്ചെടുത്തുകൊണ്ടു പോകുവാൻ ഉർസുലസ് ശ്രമിയ്ക്കയായിരുന്നു. ഞാനതു അവനിൽനിന്നു പിടിച്ചെടുത്തു.

ഉർസു– മുട്ടൻ കള്ളമാണതു്. അതു് ഗാണ്ണി

യോയ്ക്ക കൊടുപ്പാൻ ഇഞ്ഞോറൻസ് ആവശ്യപ്പെടുന്നതു് ഞാൻ കേട്ടു. അതു കൊണ്ടുകൊടുക്കാനായിരുന്നു എന്റെ ശ്രമം.

യൂഫേ– ഇവിടെ നടന്ന ബഹളവുമായി അതിനെന്തു ബന്ധമാണ്?

പ്രോ– ഇവരിരുവരും ഒരു കക്ഷിയാണ്. വീട്ടിൽ സദാകലഹമുണ്ടാക്കുന്നു. സമാധാനമോ അശേഷവുമില്ല. എനിക്കതു സഹിക്കുവയ്യാതെയായി. അങ്ങനെ ഒരു സാഹചര്യത്തിലാണ് പ്രഭോ അവിടുന്നു കയറി വന്നതു്.

യൂഫേ– ഉർസുലസ്! നിന്റെ കേസെന്താണ്!

ഉർസു– എന്റെ ഹൃദയം തകർന്നുപോയി. അവൻ എന്നെ പിശാചെന്നു വിളിച്ചു.

യൂഫേ– ആരു്?

ഉർസു– യൂസേബിയസ്.

യൂഫേ– അതിനാണോ നീ ഇഞ്ഞോട്ടസ്സിനെ അടിച്ചതു്?

യൂസേ– എജമാനനേ! ഞാൻ പറയുന്നതു ഒന്നു കേൾക്കണേ.

പ്രോ– ഞാൻ പറയട്ടെ ആദ്യം.

യൂഫേ– കൊള്ളാം, കേൾക്കട്ടെ.

പ്രോ– ഇഞ്ഞോട്ടസാണ് എന്നെ ആദ്യം കോപിപ്പിച്ചതു്. അവനെ അവഗണിച്ചു. അവനെ ഉപദ്രവിച്ചു– എന്നെല്ലാം അവൻ ആവലാധി പറഞ്ഞു.

കരി- (പുറകിൽനിന്നു) കള്ളൻ, നുണ പറയുന്നു.

പ്രോ- (ഞെട്ടിട്ട്) എന്താ, ഒരു സ്വരം കേട്ടുവോ?

യൂഫേ- അതെന്തോ പ്രതിധ്വനിയാണ്- ഇക്കോറസ്! അവൻ പറയുന്നതു് ശരിയാണോ? പറയൂ സ്നേഹിതാ! എനിക്കതു ഒരു വലിയ സമാധാനമായിരിക്കും. (അല്പം താമസിച്ച്) നീ പറകയില്ലേ.

യൂസേ- അവനുവേണ്ടി ഞാൻ പറയാം. പ്രോക്കൊം പറഞ്ഞതു ആദ്യന്തം കള്ളമാണ്.

പ്രോ- പ്രഭോ! എന്റെ ഓരോ വാക്കും സത്യമാണ്. ഉർസുലസേ! പറയാനുള്ളതു പറയുക

ഉർസു- ഞാനൊരിക്കലും സത്യം പറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല.

പ്രോ- അതുകൊണ്ടു് എജമാനനെ! ഞാൻ പറഞ്ഞതു് ....

കരീ- കള്ളമാണ്.

എല്ലാവരും ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു (പ്രോക്കൊം ഉർസുലസും ഞെട്ടുന്നു)

യൂഫേ- എന്തോ സ്വരം കേട്ടതുപോലെ തോന്നി. ഒരു ഭാവനയായി നിങ്ങളിരുകൂട്ടരും പറയുന്നതു പരസ്പരവിരുദ്ധമാണ്. എങ്ങനെയാണ് പിന്നെ ഇതിനൊപ്പറ്റി ഒരു വിധി പറയുക.

പ്രോ- പ്രഭോ! അതിപ്പോഴാണ്! ഞാനും

ഉർസുലസും യോജിക്കുന്നുണ്ട്. ഞങ്ങൾക്കു വിരോധമായി യൂസേബിയസ് മാത്രമല്ലേ ഉള്ളൂ.

യൂസേ– ഇഞ്ഞോറസ്, സംഗതി പറയുക.

അലേ– (യൂഫേമിയനോട്) തക്കത്തിനും വഴക്കിനും ഞാൻ ഇല്ല. അല്പനായ ഞാൻ എന്തുപറയാനാണ്. നിങ്ങളെല്ലാം സ്നേഹപൂർവ്വം വത്തിക്കുവിൻ. ഇത്രമാത്രമാണു എനിക്കു പറവാനുള്ളതു്.

പ്രോ– ഇപ്പോഴും രണ്ടു സാക്ഷികൾ ഒരു വശത്തും ഒരാൾമാത്രം മറുവശത്തുമാണ്.

(കരീന്യസ് മുമ്പോട്ടു വരുന്നു) ഞാനിതെല്ലാം കേട്ടു.

പ്രോ– (aside) ഇവന്റെ സ്വരമാണു ഞാൻ കേട്ടതു്. സംഗതികളെല്ലാം കുഴഞ്ഞു.

കരീ– ആരംഭംമുതൽ അവസാനംവരെ– എല്ലാം– യൂസേബിയസ് പറയുന്നതാണ് സത്യം. മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതു കളവാണ്.

പ്രോ– മുലകുടിമാറാത്ത ഒരു ശിശുവാണോ ഈ കേസിൽ വിധി പറയുന്നതു്. അതും വിശ്വസ്തരായ രണ്ടു ഭൃത്യന്മാക്കെതിരായിട്ട്!!

കരീ– പിതാവെ! അങ്ങു ഇവിടെ കൂടിയിരിക്കുന്ന എല്ലാവരുടേയും എജമാനനാണല്ലൊ. അവിടുന്നു എല്ലാവരുടേയും പൊതുവിധിയാളനാകണം. ഞാൻ ചെറുപ്പമാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. എനിക്കു അറിവോ സാമർത്ഥ്യമോ വാചാലതയോ ഇല്ല. അതും വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ എനിക്കു

ഒരു ഗുണമണ്ട്. അതു ഞാൻ ചെറപ്പംമുതൽക്കേ വളരെ കാര്യമായി മതിക്കുന്നതാണ്!

പ്ലോ– എന്താണതു്, പറയുക കേൾക്കട്ടെ.

കരീ– സത്യം— ഞാനൊരിക്കലും കള്ളം പറഞ്ഞിട്ടില്ല, പറയുകയുമില്ല. വാക്കിലും പ്രവ ത്തിയിലും വളരെ നിർഭയമായിട്ടാണ് ഇവർ ഈ അതിഥിയോടു പെരുമാറിയതു് (അലേക്സിന്റെ കൈപിടിച്ചു) മേലിൽ അങ്ങു് എന്റെ ഗുരുഭൂത നും, വഴികാട്ടിയും, സ്നേഹിതനുമായിരിക്കണം. അ ങ്ങയിൽ ഞാൻ ദർശിക്കുന്ന സുകൃതങ്ങളുടെ പക തിയെങ്കിലും എനിക്കുണ്ടായെങ്കിൽ! ആ മെയ്നം. അതു് അവിടത്തെ ക്രൂതലായി എന്റെ സ്നേഹ പാത്രമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അവിടുന്നെനിക്കു വേറൊ രു അലേക്സായിരിക്കണം. അവൻ കാണാതെ പോയെങ്കിൽ അങ്ങയിൽ ഞാൻ അവനെ കണ്ടെ ത്തട്ടെ. സുകൃതത്താൽ അലംകൃതമല്ലെങ്കിൽ നമ്മു ടെ പഠിപ്പും ജ്ഞാനവും ബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യവുമെ ല്ലാം എന്തിനു കൊള്ളാം.

അലേ– കുട്ടീ! നിന്റെ സംസാരം ക്രൂടെക്രൂടെ കേൾക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതു നി ന്നിൽനിന്നു പഠിക്കുന്നതിനാണ്; നിന്നെ പഠിപ്പി ക്കുവാനല്ല.

കരീ– എന്നാൽ നിങ്ങൾ നാളെ പോകു മെന്നു പ്രോക്കുളിനോടു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്ക യാണല്ലൊ.

യൂഫേ– അങ്ങനെയാണോ?

അലേ– അതെ! ഞാനെന്റെ വാക്കു പാലിക്കുന്നതാണ്.

കരീ– പ്രഭോ! അതു സംഭവിക്കുവാൻ അങ്ങു അനുവദിക്കരുതു്. അങ്ങേക്കു കല്പിക്കാമല്ലോ; എനിക്കാകട്ടെ, അഭ്യർത്ഥിക്കാനേ കഴിയൂ.

യൂഫേ– ഇഞ്ഞാഠസ്! എന്നാൽ ഒരു പിതാവിന്റെ യാചന കേൾക്കുക (അലേക്സ് പരിഭ്രമിക്കുന്നു.) ഈ അനാഥശിശുവിനു ഒരു പിതാവായിരിക്കുക. നിന്റെ മരണംവരെ ഇവിടെ താമസിച്ചു ഈ ഭവനത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുക. ഇങ്ങനെ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുമോ?

അലേ– തീർച്ചയായും. ഞാൻ അങ്ങനെ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു.

പ്രോ– കപടഭക്തൻ.

അലേ– (പ്രോക്കളിനോടു) നിന്നോടുള്ള വാഗ്ദാനവും അഭംഗമായി പാലിക്കുന്നുണ്ടു്.

യൂഫേ– അതെങ്ങനെയാണു്?

അലേ– അതു നാളെ നിങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കും. അതുവരെ എല്ലാവരും സമാധാനമായിരിപ്പിൻ. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം പോകട്ടെ. എല്ലാം വിസ്മരിക്കുവിൻ.

യൂഫേ– നാളെ ഒരു സന്തോഷദിവസമാകട്ടെ. ഒരു അനാഥശിശുവിനു ഒരു പിതാവിനെ ലഭിക്കുന്ന ദിവസമാണല്ലൊ അതു്. ദുഃഖാബ്ധിയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന ഈ ഭവനത്തെ നാളത്തെ സുദിനം ആനന്ദത്തിൽ ആറാടിക്കട്ടെ.

രംഗം 3

(അപ്പൊൻറയിൻ- ഗാണ്ണിയോ മാർബിൾ ബെഞ്ചിന്മേൽ ഇരിക്കുന്നു- ഒരു മരപ്പാത്രത്തിൽനിന്നു എന്തോ എടുത്തു തിന്നുന്നു. ബീബുള്ളസ് വേഷപ്രച്ഛന്നനായി പ്രവേശിക്കുന്നു- തൊപ്പികൊണ്ടു മുഖംമറച്ചു- കൃത്രിമ മീശയും വെച്ചു ഒരു ഔദ്യോഗിക ഭാവത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു.)

ബീ- ഗാണ്ണിയോ! നീ ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടോ? നല്ല കുശാലാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തോ വെട്ടി വിഴുങ്ങുകയാണല്ലൊ!

ഗാണ്ണി- നീ ആരാണ്? ഇത്ര സ്വാതന്ത്ര്യമായി ഗാണ്ണിയോയോടു സംസാരിക്കുവാൻ?

ബീ- നിൻെറ പഴയ സ്നേഹിതനല്ലെ?

ഗാണ്ണി- പഴമക്കാരൻതന്നെയാണ്; നീ ആരാണെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. എങ്കിലും നീ എങ്ങിനെയുള്ളവനാണെന്നു പറയാം. നീ ഒരു ചതിയനാണ്.

ബീ- ഞാൻ ചതിയനോ?

ഗാണ്ണി- ചതിയൻതന്നെ. ഇങ്ങനെ വേഷം മാറി, സ്വന്തരൂപം മറച്ചു നടക്കുന്നവൻ ചതിയൻതന്നെ— സംശയമില്ല.

ബീ- (മീശയും മറവും മാറ്റുന്നു.) എന്തായാ മനസ്സിലായോ? (ചിരിച്ചുകൊണ്ടു.)

ഗാണ്ണി- ബീബുള്ളസാണോ? നിന്നെ ചതിയൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ. ഒന്നിനും കൊ

ള്ളരുതാത്ത തെമ്മാടി എന്നു വേണം പറയുവാൻ. എന്താ, തൃപ്തിയായോ?

ബീ– എന്താണങ്ങനെ പറയുന്നത്? സ്നേഹിതാ?

ഗാണ്ണി– നീ ഒരു വലിയ കാര്യം ആലോചിച്ചു. അതു നടത്തിയില്ല. വലിയൊരു പ്ലാൻകൊണ്ടുവന്നു. അതിലും തോറ്റു. ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു പാതകത്തിനൊരുങ്ങി— പിന്നെ അനുതപിച്ചു— യജമാനനു വിഷം കൊടുക്കുവാൻ തീർച്ചയാക്കി— അവസാനം അവന്റെ കാല്ക്കൽ വീണു. നിന്നെ എന്തിനു കൊള്ളാം?

ബീ– പലതും നടന്നു. ശരിയാണ്. എങ്കിലും വിധി പറയാറായില്ല. കളി അവസാനിച്ചില്ലല്ലൊ.

ഗാണ്ണി– എനിക്കു കേൾക്കണ്ട നിന്റെ കഥ. പോ— മനസ്താപപ്പെടുക! ഇതു പുരുഷന്മാക്കു ചേർന്നതാണോ? നാടെല്ലാം തെണ്ടിവന്നിരിക്കയാണല്ലെ!

ബീ– അതൊക്കെ ഇരിക്കട്ടെ. നീ പഴയ ഗാണ്ണിയോ തന്നെ ആണെന്നറിയുവാൻ സന്തോഷമുണ്ട്. വിഷം കൊടുക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ല ഒരു പണിയുണ്ട്. കേൾക്കണോ?

ഗാണ്ണി– മനസ്താപവും പൊറുതിയപേക്ഷിക്കലുമല്ലെങ്കിൽ പറയുക— കേൾക്കാം.

ബീ– എങ്ങനെയാണു ഒരാൾ ജീവിതകാലം

മുഴുവൻ ഇങ്ങനെ ഭിക്ഷ ഇരന്നു കഴിക്കുക! മരിക്കുന്നവരെ എച്ചിൽ തന്നെ തീറ്റ.

ഗാണ്ണി– എന്താ! തുങ്ങിച്ചാകണോ?

ബീ– വിഡ്ഢിത്തം! സ്വല്പനേരംകൊണ്ടു ധനികനാകണോ നിനക്ക്? വേണമെങ്കിൽ അങ്ങനെ ആകാം, ഒരാപത്തും ക്രൂടാതെ. നാളെ ഹൊണോരിയസ് ഇവിടെ അല്പനേരത്തു കഴിക്കും. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ സ്വർണ്ണത്തളികകളെല്ലാം ഇന്നുതന്നെ പുറത്തു വരും. എല്ലാം ഒരുക്കി വെക്കണ്ടേ? വെള്ളിപ്പാത്രങ്ങളൊന്നും നമുക്കു തൊടണ്ട. സ്വർണ്ണപ്പാത്രങ്ങൾ തന്നെയുണ്ടാകും വേണ്ടടത്തോളം.

ഗാണ്ണി– വീഞ്ഞും കാണും.

ബീ– കുടി പിന്നെയാവാം. കായ്ം കഴിയുന്നതുവരെ വീഞ്ഞു തൊടരുതു്.

ഗാണ്ണി– ശരിയാണ് (കുഴത്തിൽ തുക്കിയിരിക്കുന്ന കുപ്പിയിൽനിന്നു കുടിക്കുന്നു.)

ബീ– എനിക്കില്ലേ? (അവനും അതിൽനിന്നു കുടിക്കുന്നു) നമുക്കു ചില സഹായികൾ വേണം. വിശ്വസ്തരായ രണ്ടു കള്ളന്മാർ, തന്റേടികളായ രണ്ടു കേടികൾ!

ഗാണ്ണി– അവർ കുറുക്കന്മാരെപ്പോലെ സൂത്രികളും സിംഹങ്ങളെപ്പോലെ ധീരന്മാരുമായിരിക്കണം.

ബീ– കടുവായെപ്പോലെ കടുത്ത ഹൃദയമു

ള്ളവരുമാകണം. (ഗാണ്ണിയോ തല ആട്ടുന്നു.) അങ്ങനെ രണ്ടു തസ്കരന്മാർ സ്റ്റോക്കിലുണ്ടോ?

ഗാണ്ണി– തല്ക്കാലം കാക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ആലോചിക്കാം.

ബീ– ഇതു കളിയല്ല മനസ്സിലായോ?

ഗാണ്ണി– തലപോകുന്ന ഏർപ്പാട് എങ്ങനെയാണു കളിയാകുക! രണ്ടുപേരെ അന്വേഷിച്ചു കിട്ടിയാൽ പിന്നത്തെ പ്ലാൻ കേൾക്കട്ടെ.

ബീ– അതു പറയാം. നാമെല്ലാവരും സന്ധ്യക്കു ഇവിടെ ക്രൂടണം. ഒഴിഞ്ഞ ഒരു വീഞ്ഞറയുണ്ട്. നമുക്കവിടെച്ചെന്നൊളിക്കാം. രാത്രിയെല്ലാം തിക്കുംതിരക്കുമായിരിക്കും. വിശേഷപാത്രങ്ങളും മറ്റും എടുത്തു ശരിപ്പെടുത്തിവെക്കാൻ വളരെ സമയം പിടിക്കും. നേരം വെളുക്കുന്നതിനു മുമ്പ് എല്ലാവരും വിശ്രമിക്കാൻ പോകാതിരിക്കയില്ല. ചാക്കുമായിട്ടു രണ്ടുപ്പാഴങ്ങു കടന്നാൽ മതി. നല്ല നല്ല സാമാനങ്ങളും ചാക്കു നിറച്ചിട്ടുകൊണ്ടു പോരാം. ഇതിനല്ല വിഷമം. എവിടെക്കൊണ്ടുപോയാണു ഇതെല്ലാം പണമാക്കുക?

ഗാണ്ണി– അതിനു വിഷമമില്ല. തക്ക ഒരാൾ എന്റെ പിടിയിലുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പല വഴിക്കു വരുന്ന സാമാനങ്ങളും വാങ്ങി ശേഖരിക്കുന്നവനാണ്.

ബീ– കൈ അയവുള്ളവനാണോ?

ഗാണ്ണി– അതൊക്കെ ഒരു തരമാണ്.

ബീ– ശുദ്ധ തങ്കത്തിൻ എന്തു തരും നിന്റെ സ്നേഹിതൻ?

ഗാണ്ണി– ടിയാൻ പഴയ വെള്ളിയുടെ വില നീട്ടിയേക്കാം.

ബീ– ആവു! എന്തു തട്ടിപ്പു്! എവിടെയും ചതിവും കവർച്ചയും. വെള്ളിക്കെന്തു കൊടുക്കും?

ഗാണ്ണി– ഓടിന്റെ വിലകൊടുത്തു തൃപ്തിപ്പെടുന്നവനാണു പുള്ളി.

ബീ– അനീതി, കവർച്ച എന്നല്ലാതെ ഇതിനെന്താണു പറയുക! വല്ലതുമാകട്ടെ, വേറെയെങ്ങും സൌകര്യമില്ലല്ലൊ.

ഗാണ്ണി– എല്ലാം ശരി— ഞാനെന്റെ സ്നേഹിതന്മാരെ വിളിക്കുവാൻ പോകുന്നു. സന്ധ്യക്കു ഒന്നിച്ചുകൂടാം. (മരപ്പാത്രം വലിച്ചെറിയുന്നു.) ഇനി ഇതൊന്നും കണ്ണിൽ കാണരുതു്. മേലിൽ ഗാണ്ണിയോയ്ക്കു സ്വർണ്ണംകൊണ്ടുള്ള ഏപ്പാടേ ഉള്ളു.

രംഗം 4

(അലേക്സും കരിയസും പ്രവേശിക്കുന്നു)

കരീ– എ്ദേസ്സ! അതായിരുന്നുവല്ലൊ നിങ്ങളുടെ പൌരസ്യ തീർത്ഥകേന്ദ്രം! സ്ഥലം വളരെ പിടിച്ചുവല്ലൊ!

അ– വളരെ! വളരെ വിശേഷമായ ഒരു പട്ടണമാണ്. വീടുകൾ അതി കമനീയങ്ങൾ! പള്ളികളുടെ കാര്യം പിന്നെ പറയേണ്ടതില്ല. മാന

വും മര്യാദയുമായി പെരുമാറുന്നവരാണു അവിടത്തെ നിവാസികൾ. പൌരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ ഇതിലും കേമമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രം ഇല്ലതന്നെ.

കരീ– സിരിയായിൽ ചെറുപ്പക്കാർ പറയുന്നതു കേൾക്കാം. "ഞാൻ കീത്തിപ്പെട്ട എഥേസ്സായിൽ പോയി പഠിക്കു"മെന്നു്.

അ– വാസ്തവമാണു്. സിരിയാക്കാർക്കും അർമേനിയക്കും പേഷ്യാക്കാർക്കും അവിടെ തനിച്ചു സ്ഥലങ്ങളുണ്ടു്. അവർ അവിടെ വിവിധ കലകളിൽ നിപുണരാകുവാൻ യത്നിക്കുന്നു.

കലാശാലകളും വിദ്യാഭ്യാസ കേന്ദ്രങ്ങളും വേറെ പലയിടങ്ങളിലും കാണാം. അവിടേക്കു പല കൈവഴിയായി വിജ്ഞാന അരുവികൾ ഒഴുകിച്ചേരുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ അവ പലപ്പോഴും വിശ്വാസത്തിനും സന്മാർഗ്ഗത്തിനും അത്ര അനുകൂലമായിട്ടല്ല കാണുന്നതു്. എന്നാൽ എഥേസ്സായിലാകട്ടെ അവയെല്ലാം ഒരു ജലാശയത്തിലേക്കെന്നപോലെ ഒഴുകി അവിടെ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ എഥേസ്സാ ഇന്നു ദിവ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമായിരിക്കുകയാണു്.

കരീ– ദിവ്യജ്ഞാനവും ഭൌതികശാസ്ത്രവും സമ്മേളിക്കുന്ന ഒരു രംഗം അല്ലേ! ഇത്തോറസ്!! എന്നെപ്പോലെയുള്ള ഒരു ബാലനു് അവിടെപ്പോയി പഠിക്കുന്നതിനു വിരോധമുണ്ടോ?

അ– അതത്ര പ്രയോജനകരമാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നീ വളരെ ചെറുപ്രായക്കാരൻ. അഗാ

ധചിന്തക്കും, യുക്തിവാദങ്ങൾക്കും മറവും നിനക്ക പ്രായമായിട്ടില്ല.

കരീ– ഇഞ്ഞോറൻസ്! എനിക്ക ഒരു രഹസ്യമുണ്ട്. ഇന്നാൾവരെ അതു ഞാൻ ആരോടും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. നിന്റെ മധുവാണികളും അതിനു നവചൈതന്യം പ്രദാനം ചെയ്തേക്കും— എന്നോടു പരമാർത്ഥം പറയണം. അല്പനായ ഞാൻ ഉന്നതങ്ങളായവ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ശരിയാണോ?

അ– (ആശ്ചര്യത്തോടെ) ഉന്നതങ്ങളിലേക്ക പറക്കുവാൻ തുടങ്ങിയോ? എങ്കിലും നീ അസ്വസ്ഥനാകേണ്ടതില്ല. നിനക്ക ധനവും ഉന്നതിയും കൈവന്നിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

കരീ– അതു അധമനായി എന്നെ നീ ധരിക്കരുതു്. ഞാൻ കുറെക്കൂടെ ഉയർന്നതും മാന്യമായതുമാണു കാംക്ഷിക്കുന്നതു്.

അ– നിന്റേതു റോമയിലെ ഒന്നാം സെനറർസ്ഥാനമാണ്. അതിനേക്കാൾ ഉയരുവാനാണോ നിന്റെ ഭാവം! (വിചാരഭരിതനായി) കൂട്ടി! സൂക്ഷിക്കണം. റോമൻ രാജാളിക്കുമേൽ ഉയർന്നു പറക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു നിനക്ക നന്നല്ല! ചക്രവർത്തിപദം നീ ആഗ്രഹിക്കരുതു്. കരിന്യസേ. ഈദൃശ വ്യാമോഹങ്ങൾ നിന്നെ അന്ധനാക്കുവാൻ നീ അനുവദിക്കുമോ? അവയുടെ നിഴൽതന്നെയും നിന്നെ മലിനമാക്കുന്നതു എനിക്ക സങ്കടമാണ്.

കരീ– പ്രിയ ഇഞ്ഞോറൻസ്! നിങ്ങൾ എന്നെ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്നു. ലോകനന്മകളെ വെറുക്ക

ന്ന ഞാൻ അതിന്റെ തിന്മകളെ സ്നേഹിക്കുമെ
ന്നാണോ വിചാരിക്കുന്നത്?

അ– എന്നാൽ കൂട്ടീ! എനിക്കു സംഗതി മന
സ്സിലായില്ല. വ്യക്തമായി പറയുമോ?

കരീ– സീസർമാരുടേതിലും മഹോന്നതമായ
ഒരു പദവി ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മാലാഖമാർ
മാനിക്കുന്നതും, പിശാചുക്കൾ ഭയപ്പെടുന്നതുമാ
യ അധികാരമാണു് എന്റെ ചിന്താവിഷയം. പ
ട്ടാംബരം എനിക്കു് ആവശ്യമില്ല. പരിഹാസരാ
ജാവായി അധിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ തിരുനാ
ഥൻ ധരിച്ച ആ വസ്ത്രം! അതേ എനിക്കതു മതി.
സിംഹാസനാരൂഢനാകുവാനല്ല; സവിനയം ബ
ലിപീഠത്തിങ്കൽ നില്ക്കുവാനുള്ള അനുഗ്രഹം! ഇതേ
ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ

അ– ഞാൻ നിന്നെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു; ക്ഷമി
ക്കണം. ദൈവം നിന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. സ്വ
ർഗ്ഗീയ മഞ്ഞുകണങ്ങളാൽ പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെ
ട്ട നിന്റെ സുകൃതവല്ലി തഴച്ചു വളർന്നു ധാരാളം
ഫലം ചെയ്യട്ടെ. എന്നാൽ നിന്നെ ഒരു പര
മ്പരാശൃംഖലയുടെ ആദ്യ കണ്ണിയായിട്ടാണു യൂഫേ
മിയൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നീയോ, അതിനെ അ
വസാനിപ്പിക്കയല്ലെ ചെയ്യുന്നതു്!

കരീ– എന്നാൽ അതു മഹനീയമായ ഒരു
അവസാനമായിരിക്കും– നാളെ എനിക്കു ഒരു വ
ലിയ പരീക്ഷാ അവസരമാണു്. സ്നേഹപൂർവ്വം
അങ്ങു എന്നെ സഹായിക്കണം.

അ– തീർച്ചയായും അങ്ങനെ ചെയ്യാം. നിന്റെ ആഭരണം എന്നേക്കാൾ മഹനീയംതന്നെ. അതിന്റെ ശുഭപരിണാമത്തിനായി എന്റെ രക്തം ചിന്തുന്നതു എനിക്കു സന്തോഷമാണ്.

കരീ– ദയവായി അങ്ങനെ പറയരുതു്. നാളെ എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പരസ്യമാക്കുവാൻ എന്നെ സഹായിക്കണം. നാളത്തന്നെ നിങ്ങൾ ആരാണെന്നു വെളിപ്പെടുത്തണമെന്നും ഒരു അപേക്ഷയുണ്ടു്. കാരണം നിങ്ങളുടെ ഈ വേഷം നിങ്ങളുടെ സാക്ഷാലുള്ള സ്ഥിതിയെ നിഷ്കൃഷ്ടം ഗോപനം ചെയ്യുന്നുവെന്നാണു എന്റെ പരമാർത്ഥബോദ്ധ്യം.

അ– എല്ലാം നാളെത്തന്നെ.

കരീ– നാളെ! അന്ധകാരമയമായിട്ടാണു അതു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. കാർമേഘപടലങ്ങളാൽ അതു നിബിഡമാണു്. എങ്കിലും മഴവില്ലുപോലെ എന്തോ അതിനെ പ്രകാശമാനമാക്കുന്നുണ്ടു്. അതിൽ നിന്റെ നാമം തെളിഞ്ഞു കാണാം. അതു എനിക്കു മാർഗ്ഗദർശനം നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അ– എല്ലാം ശുഭമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചാലും. വന്ദനം, കുട്ടീ!

കരീ– വന്ദനം! നാളെ എന്തൊക്കെയാണു് നടക്കുവാനിരിക്കുന്നതു എന്നറിഞ്ഞില്ല.

അ– (ചിന്താഭരിതനായി വാത്സല്യത്തോടെ) നാം വിണ്ടും കാൺമ്പോൾ ഒന്നും ഭയങ്കരമായിരിക്കയില്ല, നമ്മുടെ കണ്ണുകളിലെ കണ്ണുനീരെ

ല്ലാം നിലച്ചിരിക്കും. അപ്പോൾ പ്രലാപം ഉണ്ടാകയില്ല. ദുഃഖമോ, വേദനയോ, മരണമോ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അപ്പോൾ ഇവയെല്ലാം കടന്നു പോയിരിക്കും.

കരീ– സുന്ദരമായ ഈ സുദിനത്തെ സംപ്രീതം കാണുവാൻ ഞാൻ യത്നിക്കാം. വന്ദനം!

രംഗം 5

(സ്റ്റേജ് ക്രമേ ഇരുട്ടാക്കുന്നു. ബീബുള്ളസും ഗുണ്ടിയോയും രണ്ടു തസ്കരന്മാരും വീട്ടിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നു പ്രവേശിക്കുന്നു. എല്ലാവരും വേഷപ്രച്ഛന്നന്മാരാണ്. നാലുപേരുടെ പക്കലും ഓരോ ചാക്കു നിറയെ സാമാനങ്ങളുണ്ട്. തസ്കരന്മാരുടെ അരയിൽ കത്തികളും കഠാരികളുമുണ്ട്. ബീബുള്ളസ് നയിക്കുന്നു. ശേഷംപേർ തട്ടിത്തടഞ്ഞു പിന്തുടരുന്നു.)

ബീ– നാം വാതുക്കലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ഈ വഴിക്കു വന്നാൽ മതി.

ഒന്നാം തസ്കരൻ– ഏതു വഴിക്ക്?

ബീ– ഈ വഴിക്ക്.

രണ്ടാം തസ്കരൻ– ഈ വഴി എന്നതു ഏതാണ്?

ബീ– എന്റെ പുറകെ വാ! മുറത്തുക്രുടെ അങ്ങോട്ടു നടന്നോ (എല്ലാവരും മുറത്തുക്രുടുന്നു.) നാം എല്ലാവരും ഉണ്ട്. ഇനി സൂക്ഷിച്ചു എന്റെ പുറകെ വരുവിൻ.

(അപ്പോൾ അലേക്സിന്റെ മുറിയിൽ ഒരു പ്രകാശം— അലേക്സ് കൈവിരിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. എല്ലാവരും ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു ചാ

കെല്ലാം താഴെ വച്ചു പരിഭ്രമിച്ചു നില്ക്കുന്നു. പ്ര കാശം വരിക്കുന്നു.)

അ– പ. മാലാഖാമാരേ! ഈ വീട്ടിനെ കാ ത്തുസൂക്ഷിക്കുവിൻ. അതിലെ നിവാസികളെ നി ങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുവിൻ— എന്റെ സമയം ഇതാ ആസന്നമായി. നിങ്ങളുടെ ആ ഗാനം ഒന്നുകൂടി ഞാൻ ആസ്വദിക്കട്ടെ.

(മാലാഖാമാരുടെ ഗാനം)

അ– (പരവശനായി) ഞാനിതാ വരുന്നു— പോകല്ലേ. കാത്തു നില്ക്കണേ! ഇതാ ഞാൻ വ രുന്നു.

(കവർച്ചക്കാർ എല്ലാം ഇട്ടെറിഞ്ഞു ഓടി പ്പോകുന്നു— നേരം വെളുത്തു വരുന്നു.)

അ– (സ്വരംകേട്ട സമാധിയിൽനിന്നുണരു ന്നു.) എന്താണീ സ്വരം! കള്ളന്മാർ! ഞാൻ ഉ ണർന്നിരുന്നതു നന്നായി. എന്തൊക്കെയോ ആ ണവർ കൈക്കലാക്കിയതു്! ഏതായാലും വാതിൽ ഭദ്രമാക്കട്ടെ (അടച്ചു സാക്ഷായിടുന്നു.) നേരം വെ ളുത്തു് എല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റു വരുന്നതുവരെ ഇ തെല്ലാം ഇവിടെ സൂക്ഷിക്കുന്നതായിരിക്കും ഉത്തമം. (സ്വന്തം മുറിയിലിട്ടടക്കുന്നു)— ദൈവത്തിനു സ്തു തിയായിരിക്കട്ടെ.

എന്റെ മരണപത്രം! അതു എഴുതിക്കഴി ഞ്ഞു (കടലാസ്സ് എടുത്തു നോക്കുന്നു– വീണ്ടും മട ക്കി കീശയിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നു.) ഞാൻ ഒരുങ്ങി

യിരിക്കയാണ്— സ്വരവും ബഹളവും കേൾക്കുന്നുണ്ട്. സംഗതി ഒരു പരുക്ഷ അറിഞ്ഞിരിക്കും.

(പ്രോക്കളും മറ്റു വേലക്കാരെല്ലാവരും ബഹളമായി പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഉർസ്സു— അവർ ഈ വഴിക്കു പോയിരിക്കാനാണെളുപ്പം. പുറവാതുക്കൽ ഞാനുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രോ— ഇത്തോറാസ്! നീയും നേരത്തെ ഉണർന്നിരുന്നല്ലൊ. വല്ല കള്ളന്മാരും ഈ വഴിക്കു പോകുന്നതു കണ്ടോ?

അ— ഇല്ല. എന്നാൽ അവർ ഓടിപ്പോകുന്ന സ്വരം കേട്ടു.

ഡാ - (ഒരു സ്പൂൺ എടുക്കുന്നു.) തെളിവുണ്ട്. ഈ വഴിക്കുതന്നെയാണു അവർ പോയിട്ടുള്ളതു്.

പ്രോ— (വാതുക്കൽചെന്നു നോക്കീട്ടു) ഈ വാതിൽ അടച്ചിരിക്കയാണല്ലൊ. എന്നാൽ അവർ പുറത്തു പോയിരിക്കയില്ല.

വേർണ— (അലെക്സിന്റെ മുറിയിലേക്കു നോക്കീട്ടു) ഇതാ കണ്ടോ! സാധനങ്ങളെല്ലാം ഇവിടെയുണ്ട്.

(ചാക്കുകൾ പുറത്തു വലിച്ചിട്ടിട്ടു അലെക്സിനെ വളഞ്ഞു കോപത്തോടെ അടിക്കാനെന്ന ഭാവത്തിൽ നില്ക്കുന്നു.)

ഡാ— നീ കള്ളനെ കണ്ടില്ല, അല്ലേ? നിന്റെ കണ്ണാടി കിട്ടിയില്ലായിരിക്കും.

ഫേർ– അവനു ചെരിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അവനും മണ്ടനായിരുന്നു.

പ്രോ– നിന്നെ അവസാനമായി പിടികിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. നീ ഇതിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞു മാറുമോ എന്നു ഞാനൊന്നു നോക്കട്ടെ.

(യൂഫേമിയനും യൂസേബിയസും പ്രവേശിക്കുന്നു.)

യൂഫേ– എന്താണിതിന്റെ സാരം! ഇന്നാണു ഈ വീട്ടിനു ഏറ്റവും വലിയ ബഹുമതി ലഭിക്കാനിരിക്കുന്നതു്. എല്ലാം ക്രമമായും സമാധാനപരമായും ഇരിക്കണമെന്നു ഞാൻ ആശിച്ചു. എന്നാൽ എന്തോ ഒരു പിശാചുബാധ ഉണ്ടായാലെന്നപോലെ എല്ലാം ബഹളമായിരിക്കുന്നു.

പ്രോ– പ്രഭോ! ഇതാ! നമ്മുടെ പൂച്ചസന്യാസിയുടെ പിച്ചള പുറത്തായി. ഇപ്പോഴെങ്കിലും അവനെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണം.

യൂഫേ– ഇന്നലെ നിങ്ങളുടെ വഴക്കെല്ലാം തീർത്തതാണല്ലൊ. ഇന്നു വീണ്ടും തുടങ്ങിയോ? ആ പാവത്തെ ഒന്നു ശപിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ അനുവദിക്കയില്ല.

പ്രോ– പാവം! നല്ല പാവമാണ്. (ചാക്കു പൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു) കള്ളൻ, തസ്കരൻ!

യൂഫേ– ദൈവമേ! ഇതിന്റെയെല്ലാം അർത്ഥമെന്താണ്!

പ്രോ– ഇതിന്റെയെല്ലാം ചുരുക്കം ഇതാണ്. ഇന്നലെ രാത്രി നമ്മുടെ തളികകളും മറ്റും

പുറത്തെടുത്തു ക്രമപ്പെടുത്തി വെച്ചിരുന്നു. അവയിൽ വിലപിടിച്ച ഭാഗം കളവുപോയി. അതിപ്പോൾ ഇഞ്ഞോറസിന്റെ മുറിയിൽനിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു.

യൂസേ– ദൈവത്തെ ഓർത്തു അതു വിശ്വസിക്കരുതേ! അവരെല്ലാം ഒത്തുചേർന്നു വകഞ്ഞുണ്ടാക്കീട്ടുള്ള കൃതന്ത്രമാണിതു്.

ഉർസു– ഞങ്ങളെല്ലാം സാക്ഷികളാണ്.

എല്ലാ– അതേ, പ്രഭോ! എല്ലാവരും.

യൂഫേ– ഇതു വാസ്തവമായിരിക്കയില്ല. എങ്കിലും, ഇഞ്ഞോറസ്! സംഭവം നടന്നിരിക്കുന്നു. അതു നിനക്കെതിരുമാണ്. ഇപ്പോഴെങ്കിലും സംഗതി വിശദീകരിക്കുക— — — (കുറെക്കഴിഞ്ഞു) ഒരു അക്ഷരം ഇല്ല.

യൂസേ– പ്രിയ ഇഞ്ഞോറസ്! ഒരു വാക്കുമതി. നിന്റെ "ഇല്ല" എന്ന ഒരു വാക്കുമതി.

അ– എന്തായാലും ഞാനതു പറകയില്ല. (യൂസേബിയസിനോടു്) പ്രിയ യൂസേബിയസ്! എന്റെ ചുണ്ടുകൾ ഈ സംഗതിയിൽ മുദ്രിതങ്ങളാണ്.

യൂഫേ– ഇഞ്ഞോറസ്! ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. നീ മൌനമായിരിക്കരുതു്— അല്പാത്തപക്ഷം നിന്നെ കുറക്കാരനെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ ഞാൻ നിർബ്ബന്ധിതനാകും. (അല്പം കഴിഞ്ഞു)— ഇനിയും ഉത്തരമില്ല— (കോപത്തോടെ) നിഭൃഗൃനേ! നിന്റെ മൌനം നിന്നെ വിധിച്ചിരിക്കു

ന്നു. ഹാ! കഷ്ടം! സ ന്തം മകനെപ്പോലെ ഞാൻ സ ീകരിച്ചതു ഈ വിഷസർപ്പത്തെയോ? ഒരു ത സ്കരനെ ഞാൻ വിശ്വസ്തനായി കരുതി. അഞ്ചു വർഷം ഞാൻ അവന്റെ വലയിൽ കുടുങ്ങിക്കിട ന്നു. കപടഭക്തിയും, ഭക്തനാട്യവും! ഇങ്ങനെയാ ണെങ്കിൽ മനുഷ്യരുടെ സുകൃതത്തിൽ എങ്ങനെ വിശ ാസിക്കും!

അ– അയ്യോ! കൃപ— അനുകമ്പ.

യൂഫേ– എന്നോടാണു അനുകമ്പ കാണിക്കേ ണ്ടതു്. ഇഞ്ഞോറൻസ്! നിനക്കു സ ബ്ണ്ണം വേണ മെങ്കിൽ ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞാൽ മതിയായിരുന്നു. നിന്നെ ഞാൻ എത്ര സ്നേഹിച്ചു! എന്നെ നി ല ജ്ജിപ്പിച്ചു. സുകൃതത്തെത്തന്നെ നീ പരസ്യമായ് അവമാനിച്ചിരിക്കുന്നു.

അ– (തളർന്നു മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്നു.) അങ്ങനെ ങ്ങനെ വിശ ാസിക്കുന്നതു സങ്കടമാണ്. എന്റെ തല കറങ്ങുന്നു. എനിക്കു ശബ്ദിക്കുവയ്യാ.

യൂഫേ– മനസ്സാക്ഷിക്കുടി— അതാണ് നി ന്റെ വാ അടക്കുന്നതു്. സത്യംപറഞ്ഞു ക്ഷമ യാ ചിക്കുന്നുതോ?

അ – കരീന്തസ്!– ആ കുട്ടി എവിടെ?

യൂഫേ– നീ ഇനി ഒരിക്കലും അവനെ കാണു കയില്ല. നിന്റെ നോട്ടം അവന്റെ സുകൃതത്തെ നശിപ്പിക്കും— പോ, പോ, പോ എന്റെ മുമ്പിൽ നിന്ന്. ഒരിക്കലും നിന്നെ എനിക്കു കാണേണ്ട.

അ– എന്നെ തള്ളിക്കളയല്ലെ. കാണാതെ

പോയ പുത്രനെ ഓർത്ത്, കരീന്ത്രസിനെ ഓർത്ത് എന്നെ പരിത്യജിക്കല്ലെ.

യൂഫേ– എനിക്ക നിന്നെ കാണണ്ട– ഒരിക്കലും വേണ്ട. (ആംഗ്യംകാണിച്ചു) പോ എൻെറ വീട്ടിൽനിന്ന്. ഇത്ര നിൻെറ അന്ത്യനാഴികയാണ്.

അലേ– മാലാഖാമാരേ! ഞാൻ ഇതാ വരുന്നു. ആ ആംഗ്യം എനിക്ക മരണമാണ്. എൻെറ കാസാ വക്കോളം നിറഞ്ഞു. ഒരു ഹൃദയത്തിൻെറ സ്നേഹം മാത്രമേ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചുള്ളു. ആ ഹൃദയം എന്നെ പരിത്യജിച്ചു— (യൂസേബിയസിൻെറ കൈകളിൽ മൂർച്ചിച്ചു വീഴുന്നു—കട്ടിലിൽ കിടത്തുന്നു. എല്ലാവരും കാണത്തക്കവണ്ണം തല പൊക്കിവെക്കുന്നു. ഇടത്തുകൈ മാറോട്ട ചേർത്തിരിക്കുന്നു. വലത്തേത തളർന്ന കിടക്കുന്നു.)

യൂഫേ– ഒന്നു കിടന്നാശ്വസിക്കട്ടെ. അല്പം സുഖമായാൽ ഇറക്കിവിടാം, പോകട്ടെ വല്ലയിടത്തും.

യൂസേ– പ്രഭോ! വൈകിപ്പോയി. അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

യൂഫേ– എന്ത്! എത്ര ഭയങ്കരമായ മരണം! അനുതപിക്കാത്ത പാപി!— മാലാഖാമാരെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അന്ത്യയാത്ര.

കരീ– (പ്രവേശിക്കുന്നു) എന്ത സംഭവിച്ചു. ഇത്ര കാലത്തേ തന്നെ ഇത്ര ബദ്ധപ്പെട്ടന്നതിനു?

യൂസേ– നോക്കൂ, കുട്ടീ! നിൻെറ സ്നേഹിതൻ ഇഞ്ഞോട്ടസ് മരിച്ചിരിക്കുന്നു.

കരീ- ഇല്ല. അങ്ങനെ വരില്ല. ഉണരുക ഇ ഞ്ഞോട്ടസ്! എഴുന്നേൽക്കുക. (ആശങ്കയോടെ) അപായപ്പെട്ടുവോ? കാരണം എന്തായിരുന്നു?

പ്രോ- മനസ്സാക്ഷി.

കരീ- നീ എന്താണു ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്?

പ്രോ- മനസ്സാക്ഷിക്കടി.

ഡാ- കള്ളനായി മരിച്ചു.

വേർണ- കഴുമരത്തിൽനിന്നു രക്ഷപെടാനുള്ള സൂത്രം.

കരീ- ഇതെല്ലാം എന്നെ വല്ലാതെ അസ്വസ്ഥനാക്കുന്നു. ഇല്ല— ആത്മാവു വേർപെട്ടിരിക്കയില്ല. എന്നോടുക്രൂടി ഇരിക്കാമെന്നല്ലെ പറഞ്ഞതു്? ഇഞ്ഞോറസ് വാക്കു പാലിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. (മുട്ടുകുത്തി രണ്ടു കൈകൊണ്ടും കൈ പിടിച്ചു്) ശിഷ്യനോടു സംസാരിക്കയില്ലേ? ഇനിയും ചൂടുണ്ടു്— എന്നെ മനസ്സിലായെന്നു ഞാനറിയട്ടെ. (പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുകൊണ്ടു്) വാസ്തവമാണു്. അവൻ അർഹിക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു പോയിക്കഴിഞ്ഞു; എങ്കിലും ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണു്, ഇഞ്ഞോറസ് നിരപരാധിയാണു്. ഇതു ഞാൻ ആകാശത്തിനും ഭ്രമിക്കും മുമ്പിൽ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യും.

യൂഫേ- (ദുഃഖത്തോടും വികാരാവേശത്തോടും) കൈവിടൂ. അതു നിന്നെ മലിനപ്പെടുത്തും. അതു ഒരു തസ്കരന്റെ കൈ ആണു്.

കരീ– (ആശ്ചര്യത്തോടെ) ഒരു തസ്ക്കര നേറേയോ?

യൂഫേ– പോരെങ്കിൽ ഒരു ദൈവദ്രോഹിയും.

കരീ– ദൈവദ്രോഹിയോ?

യൂഫേ– ഇവന്റെ കപടഭക്തി! സുകൃതത്തെ വെറുക്കുവാൻ എന്നെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നു

കരീ– പ്രഭോ! എന്താണിതു്? നിങ്ങളും അടിമകളോട ചേർന്നു നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതനെ കുറ്റം വിധിക്കയാണോ?

യൂഫേ– കുറെ വൈകി, എങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഞാൻ സത്യം ഗ്രഹിച്ചു (കരീന്റെ കൈ പിടിച്ചു) വരൂ! ആ പാപപിണ്ഡം അവിടെ കിടക്കട്ടെ.

കരീ– പാപപിണ്ഡമോ?

യൂഫേ– ഹീനമായ വഞ്ചന! കളവു്! മനസ്സാക്ഷിക്കടിയോ, ദൈവനീതിയോ, അവനെ അടിപെടുത്തി; അവനെ കൊന്നിരിക്കുന്നു. അന്നു തപിക്കാത്ത പാപി— എന്നാൽ, അവൻ മാലാഖാമാരെ വിളിക്കുന്നു– എത്ര കപടഭക്തി!

കരീ– മതി. ഏതു കൊടുംപാപിയും അന്യവേളയിൽ ഇതു ചെയ്കയില്ല. ശാന്തനും, നിർമ്മലനുമായ ഇഞ്ഞോറാറസിൽ അതു ഒരിക്കലും വരികയില്ല. ഞങ്ങൾ ഇന്നലെ വളരെനേരം സംസാരിച്ചു. ഇഞ്ഞോറാറസ് നിശ്ചയമായും നിർദ്ദോഷിയാണ്— തെറ്റു തെളിയിക്കാമെന്നു കരുതുന്നവർ മുന്നോട്ടു വരട്ടെ.

യൂഫേ– കുട്ടീ! ഇതു സാഹസമാണ്. നീ വി

ഡ്ഡിത്തം പുലമ്പുന്നു. കഴിഞ്ഞ രാത്രി ഇവിടെ കവർച്ച നടന്നു. നിനക്കു അതു അറിയാമോ? ഇതാ, തൊണ്ടി. (ചാക്കുകൾ കാണിച്ചു) ഇവ ഇഞ്ഞോറസിന്റെ മുറിയിൽ നിന്നു കണ്ടെടുത്തു.

കരീ– (ചിന്താനിമഗ്നനായി) ഇങ്ങനെയാണല്ലൊ പൂവ്വയ്യൻസേട്ടിന്റെ പാനപാത്രവും കണ്ടെടുത്തതു്. എങ്കിലും ബെഞ്ചമിൻ കള്ളനായിരുന്നില്ല.

യൂഫേ– അതിൽ യുക്തിയില്ല. വാതിൽ അകത്തുനിന്നു സാക്ഷയിട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കള്ളന്മാർ പോയിരിക്കാൻ വഴിയില്ല. കള്ളൻ അകത്തുതന്നെ ആയിരിക്കണം.

കരീ– (അല്പം ആലോചിച്ചു്) യൂസേബിയസ്! പ്രോക്കൂ! നിങ്ങൾ വാതുക്കൽ ചെന്നുനോക്കൂ. അവിടെ നാം പുതിയ മണ്ണു വിതറിയിരുന്നല്ലൊ. പോരെങ്കിൽ അല്പം മഴയുമുണ്ടായിരുന്നു. ചവുട്ടടികൾ കാണുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടാകയില്ല.

(അവർ പോയി വരുന്നു.)

യൂസേ– കരീന്തസ്! നിന്നെ ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. ചുവട്ടടികൾ സ്പഷ്ടമായി കാണാം. രണ്ടാൾ ഇടത്തോട്ടും രണ്ടാൾ വലത്തോട്ടും പോയിട്ടുണ്ടു്.

പ്രോ– നാലാളുകൾ വാതിൽ കടന്നു പോയിട്ടുണ്ടു്. തീർച്ചയാണു്.

കരീ– കൃത്യം നാലു ചാക്കുകളുമുണ്ടു്.

യൂസേ– പ്രിയ കുട്ടീ! നിന്നെ ഇതിനു പ്രേരി

പ്പിച്ചതു ആരാണ്. (വാതുക്കൽ മുട്ട്— വാതിൽ തുറക്കുന്നു. ബീബുള്ളസിനേയും ഗാണ്ണിയേയേയും വിലങ്ങുവെച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നു.)

പോ. ഉ— പ്രഭോ! ഇവിടെ വല്ല അനിഷ്ട സംഭവങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ടോ? വളരെ ഓടി ബുദ്ധി മുട്ടിയാണു ഇവരെ രണ്ടു പേരെയും പിടിച്ചതു്. വേറെ രണ്ടുപേർ വേറെ വഴിക്കു കടന്നു കളഞ്ഞു. (അയാൾ അവരുടെ തൊപ്പി മാറുന്നു.)

ചിലർ— ഇതു ബീബുള്ളസ് അല്ലേ?

വേറെ ചിലർ— ഗാണ്ണിയേയും.

ബീ— (മുട്ടുകുത്തി) പ്രഭോ! ഒരു പ്രാവശ്യം ക്രൂടി ക്ഷമിക്കണേ!

യൂഫേ— ബോധം ശരിക്കു നില്ക്കുന്നില്ല. എന്താണിതെല്ലാം?

ബീ— കഴിഞ്ഞ രാത്രി ഞങ്ങളും രണ്ടുപേരും...

ഗാണ്ണി— അവനാണു എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ഈ കവർച്ചക്കു വേറെ രണ്ടുപേരും ക്രൂടിയുണ്ടു്.

യൂഫേ— ഒരാൾ സംസാരിക്കട്ടെ, രണ്ടുപേരുംക്രൂടി ആയാലെങ്ങിനെയാണു?

ബീ— (എഴുന്നേറ്റു) ഞങ്ങളും ചാക്കുകളും നിറച്ചു. ഈ ചാക്കുകളും തന്നെ. ഇവിടംവരെ ആപത്തില്ലാതെ എത്തി.

യൂഫേ— പിന്നെ എന്താണു നിങ്ങളെ തടഞ്ഞതു്?

ബീ- ഒരിക്കൽ അങ്ങേ ജീവനെ രക്ഷിച്ച വൻതന്നെ ഇന്നു അങ്ങേ വീട്ട രക്ഷിച്ചു.

യൂഫേ- എങ്ങനെ! അവൻ എന്തു ചെയ്തു? പറക വേഗം! എന്റെ ഹൃദയം പിളരുന്നു.

ബീ- മാലാഖമാർ ഈ ഭവനത്തെ രക്ഷിക്കട്ടെ എന്നു അവൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു അപ്പോൾ എന്തോ ഒരു പ്രകാശം അവന്റെ തലക്കചുറ്റും കാണപ്പെട്ടു. ഒരു സ്വർഗ്ഗീയ ഗാനവും മുഴങ്ങി. ഞങ്ങളെല്ലാം പേടിച്ചോടി.

യൂഫേ- ഞാൻ നിർഭാഗ്യൻ! ഇന്നു ഈ ഭവനത്തിനു സർവ്വഭാഗ്യവുമുണ്ടാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ ഇതു ഏറ്റവും വലിയ നിർഭാഗ്യദിനമായി പരിണമിച്ചു. കുളുകമില്ലാത്തവനെ ഞാൻ കുറ്റം ചുമത്തി. നീതിമാനെ ഞാൻ നിരസിച്ചു തള്ളി. അവന്റെ മരണത്തെ അനുകമ്പാലേശം കൂടാതെ ഞാൻ കണ്ടുനിന്നു. എന്തൊരു കുരുടത്വം. ഈ കൂട്ടി ഒരു ദിവസംകൊണ്ടു ഗ്രഹിച്ചതു പല വർഷം കൊണ്ടു് എനിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലൊ. പ്രോക്കൂം, ചക്രവർത്തിയെ തിരുമനസ്സുണർത്തിക്കണം. എനിക്കു സുഖമില്ല. ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്ന ചടങ്ങു് വേറൊരവസരത്തിലാകാം.

പ്രോ- ക്ഷമിക്കണം. ചക്രവർത്തിയുടെ അരമനവിചാരിപ്പുകാരൻ ഇവിടെ എത്തീട്ടുണ്ടു്.

അരമ. വിചാ- (പ്രവേശിക്കുന്നു) പ്രഭോ! ഞാൻ ചക്രവർത്തിതിരുമനസ്സിൽ നിന്നാണു വരു

ന്നതു്. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും വിളംബംവിനാ ഇവിടെ എഴുന്നെള്ളുന്നതായിരിക്കും.

യൂഫേ— ഒന്നും ഒരുക്കീട്ടില്ലല്ലൊ. എന്താണ് ഇത്ര ബദ്ധപ്പാട്ട്!

അ. വി.— നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞില്ലേ! ദൈവാലയങ്ങളിലെല്ലാം ഒരു ദിവ്യവാണി. അരവൻറയിനിലേക്കു പോകുക. അവിടെ ഒരു സിദ്ധൻ നിവ്യാതനായിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി വരുവാനൊരുങ്ങുന്നു. പ. മാപ്പാപ്പാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും ഇവിടെ എഴുന്നള്ളുന്നതായിരിക്കും. ഇവിടെ ഒരു വിശുദ്ധൻ ജീവിച്ചിരുന്നതായി ഇതുവരെ കേട്ടിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു മരിച്ച സ്ഥലം അന്വേഷിച്ചു നിശ്ചയം വരുത്തുവാൻ എന്നെ മുൻകൂട്ടി വിട്ടതാണ്.

യൂഫേ— ഞാൻ എത്രയോ നീചൻ! ഒരു സുകൃതവാനെ നീചനെന്നു് ഞാൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. ഒരു വിശുദ്ധനെ ഞാൻ അഞ്ചുവർഷം വീട്ടിൽ താമസിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും ആ ദിവ്യരത്നത്തിൻെറ കാന്തികണ്ടു ഗ്രഹിക്കുവാൻ എനിക്കു സാദ്ധ്യമായില്ല. മരണനേരത്തു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അധിക്ഷേപിച്ചു— ഞാൻ എൻെറ അപരാധങ്ങളെ കണ്ണുനീരാൽ കഴുകിക്കളയട്ടെ അതുവരെ ഈ നിർഭാഗ്യൻെറ വീട്ടിൽ പ്രവേശിക്കരുതെന്നു തിരുമേനിയെ അറിയിപ്പാറാകണം.

കരീ— പിതാവെ! അസ്വസ്ഥനാകല്ലെ, പ്രതീക്ഷ കൈവിടല്ലെ. ആശ്വാസമുണ്ടാകും. തിരു

മേനിമാർ വന്നുകൊള്ളട്ടെ. അവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം അങ്ങേക്കു ആശ്വാസം നല്കുന്നതാണ്— (ശവത്തെ നോക്കി) ഈ മൌനത്തിൽ എന്തോ മഹാരഹസ്യം ഒളിഞ്ഞു കിടപ്പുണ്ട്. ഈ ഹൃദയത്തിൽ (ഹൃദയം തൊടുന്നു)— ഹാ! എന്താണിതു്? മരണശാസനമോ? (കടലാസ്സെടുക്കുന്നു —എല്ലാവരും ആശ്ചര്യപ്പെടുന്നു— നിവർത്തി നോക്കുന്നു— വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളിൽനിന്നു കടലാസ്സു താഴെ വീഴുന്നു— അവൻ നിലവിളിച്ചു ശവത്തിന്മേൽ കവിഴ്ന്നുവീഴുന്നു. യൂസേബിയസ് കടലാസ്സെടുത്തു യൂഫേമിയനു കൊടുക്കുന്നു. അവനതു വായിക്കുന്നുവെങ്കിലും അതു കയ്യിൽനിന്നു വീഴുന്നു. അയാൾ രണ്ടു കൈകൾകൊണ്ടും മുഖംപൊത്തി കരയുന്നു.)

യൂഫേ— എന്റെ നിർഭാഗ്യം! എന്റെ ഹൃദയം പൊട്ടിത്തകരുന്നു. എന്റെ ലജ്ജ!! എന്റെ പാതകം!! പൊന്നോമനേ! നിന്നെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടും അറിഞ്ഞില്ലല്ലോ. എന്റെ അന്തഃകരണസ്വരത്തിനു ഞാൻ ചെവി കൊടുത്തില്ലല്ലോ. ഞാൻ ഓമ്മിക്കുന്നു, നിന്റെ ഓരോ നോട്ടവും, ആ മധുവാണിയും. ഞാൻ എന്തോ മായാവലയിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയി— യൂസേബിയസ്! എന്റെ അവസാന വിധി വായിക്കുക. എനിക്കു ധൈര്യമുണ്ടു്. ഞാൻ കേൾക്കാം.

യൂസേ— (വായിക്കുന്നു) "സെനെറർ യൂഫേമിയന്റെ മകൻ അലെക്സ് ആണു ഞാൻ. പത്തുവർഷം മുമ്പു എനിക്കു ഒരു ദിവ്യസന്ദേശം ലഭി

ച്ചു; തദനുസരണം ഞാൻ അഞ്ചു വർഷം ഒരു തീർത്ഥ
കനായി ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു. അതിൽ ഭ്രരിപക്ഷവും
എദേസ്സായിലാണു ഞാൻ കഴിച്ചതു്. പിന്നീടും ആ
ദിവ്യസ്വരം എന്റെ ജന്മസ്ഥലത്തേക്കു പിന്തിരി
യുവാൻ എന്നോടാജ്ഞാപിച്ചു. ഞാൻ തദനുസ
രണം വർത്തിച്ചു. എന്റെ പിതാവിന്റെ ഉദാരത
യാൽ ഈ അവസാനനാൾവരെ, ഞാൻ സംര
ക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. എല്ലാവരോടും ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുള്ള
വാഗ്ദാനങ്ങൾ ഞാൻ പാലിക്കുന്നതാണ്. പ്രോ
ക്ലൂ! ഞാനിതാ എന്നന്നേക്കുമായി യാത്ര പറ
ഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഹൃദയത്തിനു ഏറ്റവും
ഇഷ്ടമുള്ള കരീന്യസേ! അദ്ദശനായിട്ടെങ്കിലും ഞാൻ
നിന്റെ സമീപത്തുണ്ടായിരിക്കും. നിന്നെ ഞാൻ
സൽപാനഥാവിലൂടെ നയിക്കുന്നതാണ്. എന്റെ
പ്രിയ പിതാവെ! എന്നെക്കുറിച്ചു ദുഃഖിക്കരുതു്.
ഇഹലോകത്തിൽ സ്വപ്നം കാണുവാൻ കഴിയാ
ത്ത ഭാഗ്യമാണ് അങ്ങുന്നെനിക്കു കൈവളർത്തീട്ടുള്ള
തു്. പരദേശികളോടു ഉദാരനായിരിക്കുക. സാധു
ക്കളോടു ദയകാണിക്കുക. നമ്മുടെ വീട്ടിന്റെ അവ
കാശി തിരിച്ചുവരുമെന്നുഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നല്ലൊ,
അവൻ ഇതാ വന്നു കഴിഞ്ഞു. ഇന്നു ഒരു വലിയ
സന്തോഷദിവസമാകട്ടെ. എല്ലാവരുടേയും അപ
രാധങ്ങൾക്ക് പൂർണ്ണ മോചനം നല്കിയാലും.

അലേക്സ്.

പ്രോ– ഞാൻ ആദ്യം ഈ മോചനം അഭ്യ
ർത്ഥിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞാനാണു അ

ലേക്സിനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിൽ മുമ്പനായിരുന്നതു്.

എല്ലാ- ഞങ്ങളോടും ക്ഷമിക്കുക.

ബീ. ഗാണ്ണി- ഞങ്ങളുടെ നീചകൃത്യങ്ങൾ ഞങ്ങളോടും ക്ഷമിക്കാനപേക്ഷ.

യൂഫേ- ഞാൻ എല്ലാവരോടും ക്ഷമിക്കുന്നു എന്നാൽ എന്നോടാരു ക്ഷമിക്കും? ഞാൻ ഇയ്യജിപ്ത്യൻ വനങ്ങളിൽ തപസുചെയ്തു പാപമോചനവും ആത്മശാന്തിയും അന്വേഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. (മുട്ടുകുത്തി അലേക്സിന്റെ കൈപിടിച്ചു) മകനെ! നിന്റെ പ്രശാന്ത മുഖഭാവത്തിൽനിന്നു നിന്നെ ഞാൻ ഗ്രഹിക്കാതിരുന്നതു എന്തുകൊണ്ടു്! എന്തു മാന്യത! ദുഃഖത്തിലും എന്തു സൌമ്യത, ശാന്തം! അല്പംമുമ്പു നിശ്ശബ്ദമായിരുന്ന ചുണ്ടുകൾ ഇപ്പോൾ എന്നെ നോക്കി പുഞ്ചിരിയിടുന്നതു പോലെ തോന്നുന്നു. (എഴുന്നേറ്റു) ഞാനിതു അന്ധനായല്ലൊ. ഞാൻ അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്ന നിരാശയുടെ അഗാധത്തിൽനിന്നു ആർ എന്നെ സമുദ്ധരിക്കും?

കരീ- (യൂഫേമിയനെ ആശ്ലേഷിച്ചുകൊണ്ടു്) പിതാവെ! അറിയാതെ ചെയ്തുപോയതല്ലെ? അങ്ങുന്നു എന്തോ ദിവ്യശക്തിക്കധീനനായിരുന്നു. നമ്മെ ഇപ്പോൾ ദുഃഖിപ്പിക്കുന്നവയാണു അലേക്സിന്റെ മോക്ഷാനന്ദത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നവ. അതിനു വല്ല സംശയവുമുണ്ടോ? അനിഷ്ടങ്ങളായി

നമുക്കിപ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്നവയാണല്ലൊ ന
മ്മുടെ അലേക്സിനെ ക്രൂശിതന്റെ അനുരൂപനാ
ക്കിയതു— വിശുദ്ധനാക്കിയതു?

യൂഫേ- നിന്റെ തേൻമൊഴികൾ മഞ്ഞുക
ണങ്ങൾ പോലെ ശീതളങ്ങളാണു്. അവ എന്നെ
ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. (അ. വിചാരിപ്പുകാരനോടു)
നിങ്ങൾ പോയി തിരുമേനിമാരോടു പറയുക. ഇ
ഹത്തിലും പരത്തിലും മഹാനായവൻ ഇവിടെ
സമാധി അടഞ്ഞിരിക്കുന്നു; ഞാനും എന്റെ പി
ന്തുടർച്ചാവകാശിയും സവിനയം അവരെ കാ
ത്തിരിക്കുന്നു.

കരീ- പ്രഭോ! എന്നെ അങ്ങനെ പിന്തുടർച്ച
വകാശിയെന്നു വിളിക്കരുതു്. (അലേക്സിനെ
കാണിച്ചു്) അലേക്സ് തന്നെയാണു നിങ്ങളുടെ
പിൻഗാമി— പിതൃസ്വത്തിനവകാശി. അവൻ
വാശ്വാനം ചെയ്തതുപോലെ പ്രത്യാഗമിച്ചിരിക്ക
ുന്നു. ഇനി ഇവിടംവിട്ടു അവൻ പോകുന്നതല്ലല്ലൊ.

യൂഫേ- കരീന്തുസ്, നീ എന്തു പറയുന്നു?

കരീ- ഞാൻ നിങ്ങളുടെ പിൻഗാമിയാക
യില്ല. അതു തീർച്ചയാണു്. ദൈവം അലേക്സി
നെ വിശുദ്ധനെന്നു നാമകരണം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു.
ഇതാണു അവന്റെ ശവകുടീരം. ഇവിടെ നിങ്ങൾ
അവന്റെ നാമത്തിൽ മനോഹരമായി ഒരു ദേവാ
ലയം പണിയിക്കണം. തീർത്ഥകന്മാക്കും അതിഥി
കൾക്കും താമസിക്കുന്നതിനുള്ള മന്ദിരങ്ങളും ഉണ്ടാ

യിരിക്കണം. അതിനാണ് നിങ്ങളുടെ സ്വത്തെല്ലാം ചെലവഴിക്കേണ്ടതു്.

യൂഫേ- നീയോ, കരീന്തസ്?

കരീ- ഞാനൊരു വൈദികനാകാനാണല്ലേ ശിക്കുന്നതു്. തല്ക്കാലം എഫേസ്സോയിൽ പോയി പഠനം തുടങ്ങിയിട്ട പള്ളിപണി പൂർത്തിയാകുമ്പോൾ അതിലെ കമ്മാൻഷ്യാനങ്ങൾ നടത്തി കാലംകഴിക്കുവാനാണ് എന്റെ പ്രതിജ്ഞ. പകൽ മുഴുവൻ സൽക്കർമ്മാദികളിൽ ചെലവഴിച്ചശേഷം രാത്രികാലങ്ങളിൽ എന്റെ സഹോദരന്റെ ശവകുടീരത്തിനടുത്തു ഇരുന്നു ഞാൻ ധ്യാനിക്കും. മറഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന അപ്പന്റെ സുകൃതം— ആരും അറിയാതിരുന്ന വരപ്രസാദങ്ങൾ— വിനീതജീവിതം —ധ്യാനത്തിനു എത്ര വിശിഷ്ടങ്ങളായ വിഷയങ്ങളാണിവ.

യൂഫേ— നാം സ്വപ്നേപി വിചാരിക്കാത്ത വിധത്തിലാണ ഈ സുദിനം മഹത്വീകൃതമായതു്. ദൈവേഷ്ടം!— എങ്കിലും നാം ഇതിൽനിന്നു പഠിക്കേണ്ടതായ വിലതീരാത്ത ഒരു പാഠമണ്ടു്. അതു ഇതാണ്. ഭ്രമിയിൽ വീണു്, ചീഞ്ഞഴിഞ്ഞ വിത്തു് മനോഹരമായി മുളച്ചു പൊങ്ങുന്നു. ദിവ്യപ്രഭാപൂരം പരത്തുന്ന മാണിക്കക്കല്ലുകൾ കുപ്പക്കഴിയിലെന്നപോലെ പലപ്പോഴും മറഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. എന്നാൽ അവ മോക്ഷാനന്ദവീട്ടിൽ നിത്യം പ്രകാശിക്കുന്ന ദിവ്യരത്നങ്ങളായിരിക്കും.

ശുഭം.

DC Library
0001238 1
T62 L42

No 110.] വില 5 ണ.]

ഗ്രഹ്തരത്നം

(പ്രഹസനം)

T62
L42

ാദർ ലാസർ സി. ഡി.

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org